

118

Quaderns
d'Illa

Recuperar la sobirania alimentària

El futur del Parc Agrari del Delta

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Paco Fernández Buey

“Sense voluntat no hi ha revolució”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N285

12 de setembre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La **marxa** de qui marxa

ESTIRANT DEL FIL ·
PÀGINES 2-5

El clam independentista de la Diada desborda el full de ruta de CiU i obre nous escenaris

ROBERT BONET

, estirant del fil

CATALUNYA • UN MILIÓ DE PERSONES CLAMEN PER LA INDEPENDÈNCIA A BARCELONA

“Serà una mani que durarà anys”

El clam independentista capgirarà l'agenda política catalana

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Més d'un milió de persones, segons els càlculs efectuat per la DIRECTA, es van manifestar l'11 de setembre a Barcelona en un clam multitudinari per la independència. El recorregut de la marxa convocada per l'Assemblea Nacional Catalana va quedar col·lapsat des d'hores abans de l'inici d'una mobilització que esdevindrà un capítol històric de la història de Catalunya. Històric per moltes coses.

Primer, per la quantitat. Mai una manifestació a Catalunya havia aplegat tanta gent. La mobilització arreu del territori -més de mil autocars s'han desplaçat fins la capital per participar de la manifestació- ho explica en part.

Segon, pel contingut. El lema que encapçalava la marxa era prou clar: “Catalunya, nou Estat d'Europa”. Tanmateix, en els dies previs partits polítics com CiU o el PSC n'havien intentat canviar el significat. Els primers, empenyent cap al pacte fiscal, i els segons, cap al catalanisme que encaixa en el marc d'una Espanya federal. “Els que interpretin que serà una gran manifestació independentista s'equivoquen”, va dir el primer secretari del PSC Pere Navarro el dia abans. Res més lluny de la realitat. La manifestació va ser netament independentista. Les senyeres van passar a un segon pla, i les estelades van agafar tot el protagonisme. De fons blau, groc o negre, la manifestació en va estar plena de punta a punta. El pacte fiscal, així, va passar a un pla

completament secundari. De fet, les poques pancartes que es van deixar veure entre la riuada d'estelades s'hi mostraven frontalment en contra: “ni pacte fiscal ni hòsties, independència ja”, deia una.

Per últim, cal destacar el paper que va jugar la societat civil. Si bé la manifestació del 10 de juliol de 2010, quan es van manifestar 420.000 persones sota el lema “Som una nació. Nosaltres decidim”, l'encapçalava la classe política del país, aquest cop ha estat la societat civil amb l'Associació de Municipis Independents i l'Assemblea Nacional Catalana al capdavant -qui ha dirigit en tot moment la manifestació, deixant els partits polítics en un pla

no només a més d'un milió de persones, sinó també a un munt de partits polítics -CiU, ERC, ICV-EUiA, les CUP, SI, Reagrupament i fins i tot el sector catalanista del PSC es va manifestar rere un lema independentista l'11 de setembre-.

I ara, què? El president de la Generalitat Artur Mas visitarà Madrid el 20 de setembre, amb el regust amarg de veure com la proposta d'un nou pacte fiscal ha estat completament menystinguda pel carrer, que reclama la independència, i amb la certesa que el president de l'executiu espanyol Mariano Rajoy no està per “embolics”. Què en sortirà no ho sabem, hores d'ara. Tot i així, la possibilitat d'unes eleccions anticipades per a la primavera de 2013, davant del fracàs de la proposta estrella de CiU per aquesta legislatura -el pacte fiscal-, es dibuixa com un dels escenaris més factibles.

El que està clar és que la marea d'independentistes -vells i nous- que ha pres avui els carrers de Barcelona no té precedent, i que l'independentisme sembla haver arribat a un punt de no retorn. Potser és aviat per treure conclusions, però l'èxit rotund de la manifestació ens aboca a pensar en un escenari a mig termini on la pregunta no sigui si independència sí o no, sinó independència quan, com i sobretot per a què.

“Serà una mani que durarà anys”, deia una dona amb un somriure sota el nas, en referència al col·lapse del recorregut. Col·lapses al marge, serà sens dubte una mani que durarà anys i molt difícil d'oblidar per a cap polític.

La possibilitat d'unes eleccions anticipades per a la primavera de 2013 es dibuixa com un dels escenaris més factibles

secundari. Aquest nou protagonisme és precisament el que fa d'aquesta manifestació un punt d'inflexió en l'agenda política catalana dels pròxims mesos, i qui sap si dels propers anys. L'independentisme ha esdevingut un moviment social massiu -amb centenars de milers de suports amb que no comptava fa uns anys- i ha aconseguit treure al carrer

El recorregut de la marxa convocada per l'Assemblea Nacional Catalana va quedar col·lapsat des d'hores abans de l'inici de la manifestació

EL CICLE SOBIRANISTA ELS MOTORS >>>

FEBRER 2006 Mobilització de la Plataforma pel Dret de Decidir (PDD) -125.000 persones- i manifestació de l'esquerra independentista *Prou Estatuts*.

DESEMBRE 2007 Mobilització massiva de la PDD contra el mal funcionament de les infraestructures, amb el rerefons del desgavell a les rodalies de Renfe.

SETEMBRE 2009 Primera consulta per la independència a Arenys de Munt

JULIOL 2010 Manifestació multitudinària *Som una nació* contra la retallada del Tribunal Constitucional (TC).

SETEMBRE 2005 Aprovació de la Proposta de Nou Estatut d'Autonomia al Parlament

GENER 2006 Pacte Mas-Zapatero que retalla la proposta d'Estatut

MARÇ 2006 Alfonso Guerra afirma haver passat *el ribot* a l'Estatut. El Senat consuma la retallada.

JUNY 2006 L'Estatut s'aprova amb una abstenció del 51,6% i un 73% de vots a favor. Un 35% de la població vota a favor, vint punts menys que l'Estatut de 1979. El PP i cinc comunitats recorren al TC.

OCTUBRE 2007 Esclata la crisi

JUNY 2010 El TC torna a retallar l'Estatut i fa cas omís de la voluntat popular

ELS PAÏSOS CATALANS VIUEN LA PITJOR CRISI SOCIAL I L'OFENSIVA NEOLIBERAL MÉS FONDA DE LES DARRERES DÈCADES

Es ven país. Raó: Artur Mas

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Entre els mitjans, els partits i el pensament hegemònic han convertit la Diada en referencial, les dades socioeconòmiques de referència són prou eloqüents. Zoom i microscopi de fàbrica postmoderna: l'atur raneja la xifra de 700.000 persones; la pobresa impacta en 1,3 milions de conciutadanes (el 20%); des del tercer trimestre de 2007, s'han obert processos d'execució hipotecària que clouran en desnonament a 62.024 famílies, una bombolla de desallotjaments que presenta un ritme de 51 execucions hipotecàries i 18,3 desnonaments diaris; cada 24 hores, se signen quatre

llars més empobrides. El frau fiscal empresarial català es xifra en 16.000 milions d'euros anuals, el dèficit fiscal en 22.000 milions i el deute de la Generalitat en 42.000 milions. Catalunya, nou *lander* alemany. Merkel, *rescue me*.

Aires de Països Catalans: el president de la Generalitat Valenciana i els tres presidents de les tres diputacions provincials estan imputats per corrupció. Jaume Matas, ex-president del govern de les Illes Balears, també està imputat per corrupció i una entitat financera -de nom Bancaja i que s'acabarà integrant a la sistemàtica Bankia rescadada de Rodrigo Rato- li facilita els tres milions d'euros per abonar la fiança que li permeti eludir la presó. I Catalunya tragina, entre Palau i Pretòria.

Salpebrem-ho amb un rècord històric català de persones empresonades -gairebé 11.000- i amb un Banc d'Aliments que multiplica la seva tasca per garantir una dieta alimentària bàsica a més de 150.000 persones. Una societat avançada on creix la vida al ras: 8.000 persones sense sostre a Catalunya. Vampirs: fraus i rescats alhora. De la *dictadura* a la *democradura*: del Franco, Franco, Franco al *Crisi, Crisi, Crisi*. Ens trobem en uns temps on, en matèria econòmica, s'apliquen teràpies de xoc que malmeten tota sobirania: generar escenaris per aconseguir, mitjançant mètodes excepcionals (la por, la seguretat, la crisi, l'austeritat), el que políticament seria impossible d'aconseguir en condicions normals. Els mercats manen i es desboquen: amb l'aparença neutra de decisions tècnicament inevitables. Imposen el seu programa polític. Independents, potser sí: tan com Grècia.

En aquesta disjuntiva, des de la irrenunciable aspiració històrica a

ORIOI CLAVERA

"INDEPENDÈNCIA, SOCIALISME, PAÏSOS CATALANS"

Les mobilitzacions de l'Esquerra Independentista de la Diada d'enguany s'han centrat en denunciar la proposta de pacte fiscal de CiU així com la pèrdua de "drets socials i laborals de la classe treballadora". Les reivindicacions de caire social van estar doncs presents de la mà de l'EI, que es va manifestar amb milers de persones a Barcelona (15.000 a la manifestació de la tarda i 1.500 per demanar la llibertat de les preses polítiques), Girona (10.000), Reus (4.000), Lleida (600) i Mataró (300).

l'autodeterminació política, social i econòmica dels Països Catalans, diverses veus han matisat una eufòria amb risc de *soufflé* i futur incert, que ha eludit tant el debat sobre el model socioeconòmic com la resta de territoris dels Països Catalans. Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, ha recordat que "hi ha països que tenen independència formal, però els seus presidents són titelles al servei de l'economia mundial". Quim Arrufat, regidor de la CUP a Vilanova, ha remarcat en un article a *L'Accent* que "el preu de la unitat, que es mostra com a única recepta per a la independència, és no qüestionar els de dalt", tot i que avui hi ha majoria sobiranista al Parlament, i s'ha obviat "l'evident confrontació

de classes que, de forma cruenta, s'està donant al nostre país". Joan Subirats ha alertat que s'està despolititzant la pròpia idea d'independència: "No són temps de xec en blanc". I el sociòleg Ivan Miró, ho ha acabat de reblar sobre el taulell de la realitat social: "Des d'una perspectiva històrica i precisament a causa de la manca d'un Estat propi, els i les catalanes hem construït la nostra organització social, política, econòmica i cultural de forma no estatal. Des de les societats obreres de resistència de 1855 a l'economia popular, cooperativa i mutualista entre 1870 i 1939; des dels ateneus, sindicats, escoles lliures, casals, entitats culturals i teatrals, corals i orfeons a les institucions científiques, literà-

ries i educatives, al llarg de la nostra història contemporània i fins la derrota de 1939, la Catalunya moderna i emancipadora va articular la seva solidaritat social des de l'autoorganització col·lectiva, això és, sense i contra l'Estat". Miró assenyalava que "quasi exterminat, aquest subjecte constituent català va renèixer i va reprendre l'edificació d'un país propi al bell mig de la dictadura franquista". I amb aquest bagatge i advertint que el somni de la independència també pot ser un malson, conclou: "No oblidem. Existeix la Catalunya de Torres i Bages, de Cambó... i de Felip Puig i existeix la Catalunya de Salvador Seguí, de Micaela Chalmeta... i de Xirincacs. En aquest sentit, també, nosaltres decidim".

ABRIL 2011 El 25-A, darrera consulta sobiranista a Barcelona. Se'n convoquen a 554 municipis i 881.564 persones voten a favor de l'autodeterminació.

El 30 d'abril, 1.500 persones participen de la Conferència Nacional per l'Estat Propi, embrió de l'ANC.

MAIG 2011 Irrupció municipalista de la CUP, que obté 65.000 sufragis.

MAIG 2012 Constitució de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), amb 7.000 persones.

SETEMBRE 2012 L'ANC, amb 300 assemblees territorials, convoca la Marxa per la Independència a Barcelona. L'EI convoca sota el lema Ni pacte fiscal ni pacte social.

NOVEMBRE 2010 CiU recupera el poder sota el reclam del pacte fiscal i pacta amb el PP. Arrenquen les pitjors retallades des de la dictadura. Els atacs contra la llengua catalana es reproduïxen arreu.

AGOST 2011 Reforma constitucional del PP-PSOE que entronitza el dogma neoliberal de reduir el dèficit

NOVEMBRE 2011 Rajoy guanya per majoria absoluta

JUNY 2012 El Banc Central Europeu rescata el sistema financer espanyol

AGOST 2012 Mas demana el rescat financer de la Generalitat a Madrid

SETEMBRE 2012 Reunió Mas-Rajoy pel pacte fiscal

**EL CICLE SOBIRANISTA
<<< ELS FRENS**

, estirant del fil

PAÏSOS CATALANS • D'ELITS I OLIGARQUIES

Voleu fer el favor de callar!

Del franquisme reformat, al pacte del Majestic o l'actual tripartit de dretes, la doctrina de poder convergent continua invocant la llei del silenci

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

“Com pot defensar, un partit socialista, una constitució que imposa el sistema econòmic capitalista; com pot, un partit catalanista, demanar el sí en el referèndum si la Constitució nega el dret a l'autodeterminació del seu poble...”. Això escrivia Lluís Maria Xirinacs el novembre de 1978 al diari *Última hora*. La resta de la història, que avui fa aigües arreu, és prou coneguda: el modèlic trànsit transitori pels fraus, les renúncies i les hipoteques de la reforma impune del franquisme. I els qui la van abonar contra dècades de lluita contra la dictadura i les possibilitats de llibertat política i de justícia social per als Països Catalans.

Des de 1976, poders i diners mixturats d'antic, quan el primer lema de CDC ja anunciava: **Ordre. Economia. Benestar**

2012. 34 anys després, la centralitat mediàtica i política respecte la participació de CiU planeja sobre la manifestació convocada per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) per reclamar la independència. És impossible esbossar què diria avui Xirinacs, autor de *La traïció dels líders*, davant una CiU que, aparentment, marxa per la independència mentre, al mateix temps, governa del braç del PP. Sistema dual de poder: doble discurs, doble economia, doble moral... i doble comptabilitat. Però, en tot cas, la crònica dels 23 anys de pujolisme perllongat arrosseguen una constant històrica, pura genètica convergent, que encara avui perdura. Encara que sigui el propi inventor -el mateix Jordi Pujol- de la pràctica de “la puta i la Ramoneta”, el

“peix al cove” o l'etern “avui no toca” qui, avui, anuncia que allò s'hauria d'acabar. Nou miratge? Nou brindis al sol? Fi de cicle?

Davant l'atzucac autonòmic, l'escomesa recentralitzadora i el col·lapse econòmic, ara per ara, la lògica parlamentària parla per si sola: de divuit lleis presentades pel govern convergent, els populars només s'han oposat a una i han estat claus per aprovar-ne la meitat. Entre elles, no cal dir-ho, els pressupostos de les pitjors retallades i les tisorades més fondes. El PP convergeix i la resta són paraules que el vent s'endugué. Això sí, la “transició nacional” i “el pacte fiscal” continuen sent els productes estrella de la *mercadotècnia* convergent. *Verba volant. Facta manent.*

‘In dubio, pro Hispania’

Res de nou sota el cel. És la mateixa CiU que ja va sostenir les darres estretors d'un PSOE en fallida, rere els escàndols del GAL que tenallaven González; la mateixa CiU que va encimbellar l'aznarisme al control de l'Estat per la via del Pacte del Majestic; el mateix Pujol que definia l'acord de finançament de 2001 entre CiU i PP com “el millor pacte de la història”; el mateix Duran que va abonar -amb l'abstenció activa- el cop d'Estat financer ordit el maig de 2010 per ZP. El buc insígnia sistemàtic que és el Grup Godó, amb el guatlla Enric Juliana al capdavant, escrivia aleshores en un article titulat “CiU salva Espanya”: “En aquests moments, el ‘sistema Espanya’ no balla com una baldufa gràcies a l'abstenció de deu diputats catalans, el cognom dels quals és Duran i Lleida, Macias, Xuclà, Pigem, Campuzano, Riera, Sánchez i Llibre, Surroca, Jané i Tarruella”. *Touché*. Tampoc va ballar el 1981 amb la LOAPA, ni el 1992 amb els Jocs Olímpics, ni el 2005 amb la Constitució Europea. “Tranquil, Jordi, tranquil”, deia el Borbó el 23-F. I tots a terra. Oligàrquicament.

Tot plegat, tanmateix, no és només una hemeroteca del passat

“Tranquil, Jordi, tranquil”, deia el Borbó el 23-F. I tots a terra. Oligàrquicament

més recent. És el present immediat. Senyera o estelada de cap de setmana, des del retorn de CiU a la Generalitat, l'acord amb el PP no ha estat només tàcit o preferent, sinó sòlid i reiterat. Així ho demostra, de nou, el darrer acord parlamentari amb Alicia Sánchez Camacho per aprovar els pressupostos de 2012, que constava de deu punts d'obligat compliment. Entre d'altres, control del dèficit, reducció del sector públic, suport a víctimes del terrorisme o millorar la dotació dels Mossos d'Esquadra. Discrepàncies internes? Les pròpies bases convergents s'expressaven al darrer Congrés de Reus de la primavera passada: el 99,6% abonava la tesi neoconvergent de la doctrina del xoc d'unes retallades que s'aprofundiran durant el curs polític present.

Transició enlloc

En la cloquejada *matèria nacional*, el periodista Roger Palà ha sintetitzat que, si aquesta transició tan particular es dona, en tot cas, és “cap a Espanya”. Palà, que anomena “tripartit de dretes” l'actual

aliança entre CDC, UDC i PP, recorda la distància entre les paraules i els fets del govern de CiU a través del vot parlamentari convergent: contra el foment del català a la justícia, tombant la llei del cinema,

L'actual aliança entre CDC, UDC i PP, recorda la distància entre les paraules i els fets del govern de CiU

contra la publicació de les balances fiscals, pel buidatge i el tancament de les delegacions internacionals, contra les garanties jurídiques a qui posés el CAT a les matrícules i, sobretot, contra l'estocada de mort a TV3 i Catalunya Ràdio, “que té un únic beneficiari: el Grup Godó”.

Entremig d'aquest desori i mentrimentres maregen la perdiu, l'argumentari tàctic de l'anomenat

sector sobiranista de CDC -al qual cal afegir el sector sobiranista d'Unió que encapçala Vila d'Abadal, l'alcalde de Vic que governa plàcidament, *de facto*, amb PxC- diu a qui el vol escoltar que el full de ruta és que un misteriós pacte fiscal -un hipotètic impossible en l'actual context financer i polític espanyol- que serviria per demostrar per enèsim cop el cul de sac de sempre. Per acumular tensió, convocar eleccions anticipades a la primavera i conformar una nova majoria amb ERC. Una ERC, la d'Oriol Junqueres, que, al darrer congrés, després del fiasco del tripartit i les picabaralles internes, va materialitzar un nou paradigma singular: “Entre el país i l'esquerra, el país”. Que el país seria -per el·lipsi dialèctica- a la dreta convergent, ho van ometre. Altres càlculs aspirarien a allargar el poder de CiU fins al 2017, davant un 2013 que ja es preveu com el pitjor any de la crisi i el moment en què les costures socials, que ja rebenten a la regió metropolitana i a les perièries urbanes, esclataran.

Persistent memòria torracollons, el 2005, un nou Estatut va veure la llum al Parlament de Catalunya. Al cap de tres mesos, Mas el va retallar després de reunir-se amb Zapatero a La Moncloa. Retalla que retallarà, fent camí cap enllac. El 2010, el miratge unitari del 10-J va durar, exactament, un dia. L'endemà, va néixer un ambigu pacte fiscal, fidel a l'ambigüitat calculada de l'herència convergent: poder i diners. Memòria, doncs, que és antídote, quan no es tracta de no concedir el benefici del dubte sobre el nou cicle, sinó de constatar l'insuportable rigor de l'hemeroteca convergent. La que xiula que, on posen la cartera, posen la senyera. Ja ho escrivia Pere Quart el 1969 als *Versos elementals* i a propòsit dels *Summes Senyors Intocables*: "L'aire és confús, estantís / d'una pau corrompuda, d'una pau corruptora / tan injusta, fundada en la por / d'un ordre incivil / que ens espren a profit / dels Altíssims Senyors que la imposen". Pere Quart, el primer que va rebutjar, el 1982, la Creu de Sant Jordi atorgada per CiU, prosseguia: "Instal·lats als palaus, als balcons, als passeigs (...) la quinta columna que llasta, enferritja, entrebanca i fatiga". Sabia del que parlava. Des de

Des del retorn de CiU a la Generalitat, l'acord amb el PP no ha estat només tàctic o preferent, sinó sòlid i reiterat

1976, poders i diners mixturats d'antic, quan el primer lema de CDC ja anunciava: *Ordre. Economia. Benestar*. El seu ordre i la seva economia: pel seu benestar. També ho escrivia Salvador Seguí fa 93 anys: "Els primers i potser els únics que s'oposarien a la llibertat nacional de Catalunya foren Fomento del Trabajo Nacional". I donant la raó històrica al Noi del Sucre, la patronal Foment del Treball Nacional no ha convocat la Diada de 2012, la que ha reclamat amb altaveus i arran de carrer, un cop més i després de dècades de lluita, la llibertat política dels Països Catalans. Una llibertat que no està en venda, com ho està el país, en la crònica convergent de la renúncia permanent.

ON POSEN LA CARTERA, POSEN LA SENYERA

De Banca Catalana a 'Zumosol'

Des de la primera legislatura, el sector dels negocis de CiU ha manegat els

fills d'una autonomia concebuda com un negoci. La confusió de l'empresa amb el país i del con-

sell executiu amb un casolà consell d'administració han fet la resta. L'oasi català: el "som 400 i sempre som els mateixos" popularitzat per Fèlix Millet. Un país de peatges on la llista de casos de corrupció, gairebé sempre impunes, és llarga, extenuant, extensa. Des del primerenc cas CARIC -avals a empreses de famílies convergents que es van cobrir amb recursos públics- al cas Banca Catalana, la toponímia de la tupinada s'estén: Prenafeta, Casinos, Cullell, De la Rosa, Pascual Estivill, Planasdemunt, Turisme, Treball, Palleols, Adigsa 3%, Pretòria, Palau o

Liechtenstein, amb el pare d'Artur Mas evadint milions. Avui dia, la dimissió de Josep Prat com a número dos de la Conselleria de Salut de Boi Ruiz o l'aparició d'Oriol Pujol amb el sobrenom de 'Zumosol' a la trama corrupta de la ITV desdibuixen una realitat que, sovint, és molt concreta: CDC acaba d'abonar tres milions d'euros, ja que el jutge considera que el partit és "responsable civil a títol lucratiu" del desfalc del poder. Un acte judicial que la formació considera un atac "a Catalunya". Sempre en nom del país, això de fer negoci...

DE BRACET AMB EL PP

Nomenaments espanyolistes

Valentí Puig forma part del consell plenari del CoNCA

Daniel Sirera, membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Armand Querol, vicepresident de a Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Després de les darreres eleccions municipals, els acords CiU-PP encara es van aprofundir més, en un doble vessant: poder compartit a les diputacions de Barcelona i Tarragona i, fruit d'un "pacte inexistente", l'alcaldia de Badalona per a les tesis xenòfobes i espanyolistes de Xavier Garcia Albiol. Que la campanya electoral convergent a Badalona pivotés sobre un cordó sanitari contra Albiol forma part del passat. Als passadissos municipals, si la CiU local no obeeix, s'ha instal·lat una dita recurrent a les rengles del PP: "Truquem l'Oriol (Pujol)?" La sinergia pública i privada de la dreta catalana i la dreta espanyolista s'ha traduït, també, en el nomena-

ment de personalitats de clara afinitat aznarista i orientació espanyolista a càrrecs d'alta responsabilitat mediàtica o cultural. La singular "transició nacional" d'Artur Mas ha permès que un vidalquadrista reconegut com Armand Querol -antiavortista ferotge- prengui les regnes de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) com a vicepresident; que Valentí Puig -exdirector general d'ABCa Catalunya- estigui al capdavant del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA), o que Daniel Sirera -excap del grup parlamentari del PP- es col·loqui al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), on ja no queda ni una sola periodista.

, impressions

Camino Simarro · Investigadora del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

El Ministeri de Defensa ha generat una bombolla armamentística

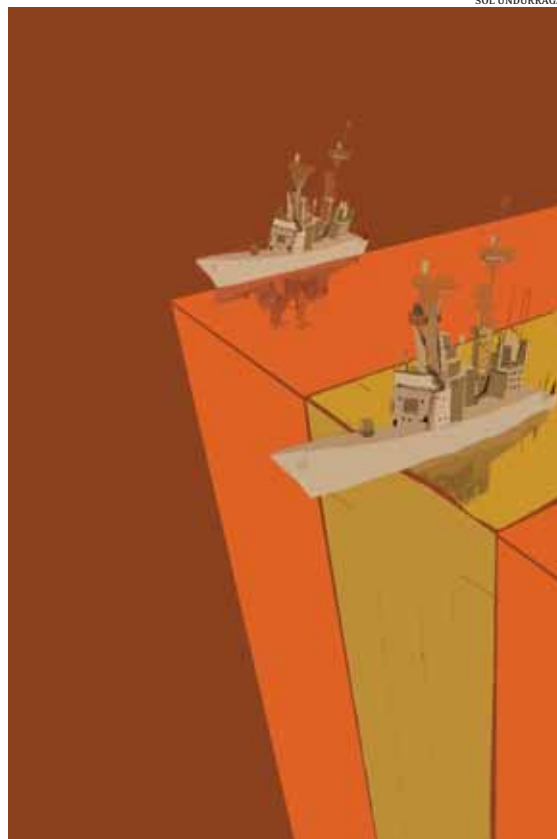
El Ministeri de Defensa dirigit per la ministra Carme Chacón, amb un canvi de govern a la vista, es va veure obligat a fer clars els comptes, destapant l'existència d'un altre forat a l'economia espanyola: el d'una *bombolla armamentística* que pot superar els 40.000 milions d'euros. Des de 1996, el Ministeri de Defensa ha adquirit uns compromisos econòmics entre 31.000 i 37.000 milions d'euros, als que s'han de sumar uns 15.000 milions d'euros aportats pel Ministeri d'Indústria per *prefinançar* la indústria militar.

Quan parlem de *bombolla armamentística* ens referim al conjunt de la despesa que s'ha compromès en armament i que conforma un deute financer, tot i que, tècnicament, no es computa com a deute als Pressupostos Generals de l'Estat per una qüestió evident: agreujaria la imatge econòmica i la credibilitat financera de l'estat a nivell europeu i internacional, en un moment tant delicat com el present. No obstant, estem davant una bombolla armamentística que possibilita adquirir nous armaments sobre la base dels mecanismes financers que permeten un endeutament sobredimensionat i de futur.

D'aquestes xifres imprecises de l'endeutament militar, a desembre de 2010, es va calcular que hi havia uns 31.031,6 milions d'euros compromesos en 19 Programes Especials d'Armament (PEA), el que va representar un 3% del PIB estatal.

D'aquest total, el Ministeri de Defensa només ha satisfet entre 4.000 i 5.000 milions d'euros, i ha reconegut que no pot fer front als 27.364 milions d'euros que és el que ha reconegut que li resta compromès. Aquests PEA són programes per a nou armament que es desenvolupen a molt llarga durada (entre 20 i 30 anys), el que afegeix un altre problema: els contractes signats són contractes *vius*, és a dir, es signaren contractes sense conèixer l'import final del producte doncs el seu import es modifica amb el temps, en funció de les reprogramacions dels productes. Uns productes que, a més, l'exsecretari de Defensa va reconèixer que "no hauríem d'haver adquirit ni hauríem d'adquirir de present o de futur sistemes que no farem servir per a escenaris de confrontació que no existeixen, i -el que és més greu- amb uns diners que no teníem ni aleshores ni ara".

D'altra banda, per finançar el desenvolupament d'aquest nou armament, al 1996 es va dissenyar un "creatiu mecanisme financer" (segons experts militars) mitjançant el qual el Ministeri d'Indústria i Turisme *prefinança* les indústries que fabriquen aquests armaments amb crèdits per a R+D a un interès del 0% i a retornar en 20 anys, que amaguen el pressupost militar real de l'estat, doncs és el Ministeri d'Indústria el que fa l'esforç financer extra sense que es computi al pressupost de Defensa. Aquest any,

SOL UNDURRAGA

el valor acumulat dels crèdits en R+D del Ministeri d'Indústria superarà els 15.500 milions d'euros.

Aquest crèdits han estat destinats pràcticament en la seva totalitat a les quatre empreses que conformen

l'oligopoli de les armes en la indústria espanyola (Navantia, EADS-Casa, General Dynamics/Santa Bárbara i Indra) i que acaparen entre el 75 i el 80% de la producció militar. El 60% del total s'han destinat a tres programes: l'Eurofighter, l'avió A400M i els submarins S-80.

Amb aquest mecanisme de *prefinançament* es va aconseguir un triple objectiu: augmentar la despesa militar sense que es notés als pressupostos; de retruc, això tenia un doble impacte que millorava la imatge de l'Estat espanyol a Europa, d'una banda perquè augmentava els fons destinats a R+D i, d'altra, perquè augmentaria la presència militar espanyola a l'exterior per donar resposta als compromisos internacionals adquirits; i, per últim, d'aquesta forma el recentment arribat govern del PP evitava que l'opinió pública espanyola s'oposés a una despesa militar desorbitada.

En fi, avui dia hauria de ser prioritari reduir i eliminar aquesta bombolla armamentística, i existeixen múltiples opcions: rescindir els contractes compromesos d'adquisició de noves armes, com ja va anunciar Regne Unit; suspendre la concessió de nous crèdits per part del Ministeri d'Indústria o reduir el nombre d'effectius militars, com també van anunciar altres països. No obstant, ja sabem que quan es tracta de prioritats polítiques, els governs de torn prefereixen salvar els bancs i la indústria militar.

Marta Carrera · Membre de la Marxa Mundial de Dones de Catalunya i de l'Associació Catalana per la Defensa de la Sanitat Pública
opinio@setmanaridirecta.info

La salut, el Reial Decret i les dones

No totes les dones estem en el "treball productiu", el que dóna dret a l'assegurança sanitària segons el Reial Decret (RD). La divisió del treball entre productiu i reproductiu -per entendre'ns, les feines de casa- ens ha fet interpretar com a "normal" un greuge comparatiu que carrega les dones amb més feina que els homes.

D'acord a aquesta situació, la protecció de la salut sembla "natural" que estigui lligada a la feina del cap de família, passant, la resta, a "beneficiaris". El problema dels beneficiaris "familiars" és que poden deixar de ser-ho. Amb la proposta del nou RD es pot deixar de ser beneficiari per edat i també per canvi del vincle entre la parella.

A l'enquesta de població activa de l'IDESCAT (2012), el nombre de dones que tenen feina o la busquen és de 1.746.700, front els 1.995.700 homes en la mateixa situació. Hem de deduir que aquestes (aproximadament) 249.000 dones "no actives" no són titulars de cap "cartilla d'assegurança". Vol dir que no treballen? En la seva majoria es dediquen a la cura de la llar i dels

familiars. Aquest quart de milió de dones que accediran a l'assistència sanitària en ser "beneficiàries", i aquelles persones que per edat o altres circumstàncies perden aquesta consideració, queden en una situació no definida de moment, però molt diferent de la que han tingut fins ara. Un retrocés en el respecte als seus drets fonamentals.

El desordre que suposa aquest canvi és una amenaça greu a la qualitat de l'assistència sanitària present i no sembla un clar avantatge pressupostari a mig i llarg termini.

A Catalunya, el valor econòmic de les tasques domèstiques eleva el PIB en un 40% segons un estudi econòmic (*El País*, juliol 2007, C. Carrasco i M. Serrano).

Santiago Alba Rico · Filòsof i escriptor
opinio@setmanaridirecta.info

Insistir a Gaza (part 1)

Es pot descriure com a injust, sens dubte, un món en el que, en contra del dret internacional, s'ocupen i bombardegen països, se sotmet a poblacions senceres a càstigs col·lectius o s'empresona, tortura i mata per a consolidar dictadures polítiques o econòmiques. Però es pot dir que un ordre és radicalment injust quan és la denúncia de la injustícia, i no la injustícia mateixa, la que desperta sospites, és la indignació la que està obligada a justificar-se i és la solidaritat la que ha de donar explicacions. Per què experimentar com a propi el dolor d'altri? Per què reaccionar davant la injustícia? Per què solidaritzar-se amb les seves víctimes? Per què reclamar l'acompliment de les lleis internacionals? Per què Palestina? Per què Gaza?

Per què -és a dir- l'ésser humà? Per què l'ètica? Per què la mobilitat civilitzada? Per què la neu és blanca? Hi ha alguna cosa viciada i destructiva en invertir les preguntes per obligar a respondre, en to acusatori, a qui -tots nosaltres- ha de demanar sens falta una resposta: per què Palestina no? Per què continua el bloqueig a Gaza? Per què es menystenen el dret i la justícia? Per què la neu es torna, de sobte, negra?

Allò natural és que les pedres caiguin i els ocells volin; allò natural és que les marees pugni i baixin; allò natural és que, complint les lleis del moviment i de la solidaritat humana, els vaixells intentin arribar a Gaza. L'estiu de 2010, Israel es va apropiat de la mar Mediterrània per assaltar el *Mavi Marmara* i matar una part del seu passatge. L'estiu de 2011, Israel va estendre el bloqueig fins a les costes d'Europa per impedir salpar la segona Flotilla de la Llibertat. Ara, des del mes de juliol, una tercera Flotilla intenta de nou aquest restabliment de la natura; partint de Suècia, recorre ja i recorrerà el Bàltic, l'Atlàntic i el Mediterrani per a reivindicar el dret al sol a sortir per l'est, el del color verd a verdejar les fulles i el de

LUCÍA PIGLIAPOCHI

la canalla a donar puntades a una pedra i jugar a pilota.

Una flotilla? El bell veler *Estelle* constitueix -com diria Thoreau front l'esclavatge- una majoria d'un". Majoria perquè, amb independència del seu número, té raó. Però majoria també perquè el vent està de la seva part: l'alè de milers i milers de persones a tot el planeta que han fet materialment possible el viatge i el de milions i milions que li donen suport. Si hi ha res que la major part de la població mundial sap que està malament al món és, sens dubte, l'ocupació de Palestina; si hi ha una injustícia que la major part de la població mundial sap que els governs occidentals no repararan, és l'ocupació de Palestina. Un grapat d'interessos i molts diners poden produir un míssil assassí; un gran penjoll de voluntats i un esforç col·lectiu enorme poden parir un veler. *L'Estelle* és la Mare Humanitat salpant les aigües, és la Nena Solidaritat surfjant les ones.

Per què insistir? La resposta més òbvia és la insistència d'Israel a mantenir el bloqueig. Sis anys després, la lenta deterioració de la situació ha abocat la franja de Gaza, el territori més densament poblat del planeta, a una "catàstrofe humanitària" de la que els nens (el 44% dels

gazatins té menys de 14 anys) en són les principals víctimes. L'atur, la pobresa, la manca de combustible i la deficiència creixent del subministrament elèctric condueixen Gaza -segons un informe d'Oxfam del mes de febrer- "a un col·lapse total dels serveis essencials". L'organització Save The Children xifra en un 58% el nombre de nens en edat escolar que pateixen anèmia i adverteix contra l'augment de les febres tifoides i de les diarrees, sense dubtar a l'hora d'atribuir responsabilitats ni de proposar solucions: "com una qüestió de prioritat urgent per a la salut i el benestar dels nens de Gaza, Israel ha d'aixecar el bloqueig del tot per a permetre el lliure moviment de persones i de béns dins i fora de Gaza, incloent-hi Cisjordània i Jerusalem Oriental". Amnistia Internacional, per la seva part, tampoc dubta: "el factor fonamental d'aquesta crisi humanitària és el bloqueig d'Israel, que constitueix un càstig col·lectiu (i que és una violació del dret internacional) i afecta particularment els nens i les persones malaltes". Els recents atacs d'Israel i dels EUA a la UNRWA, l'agència de les Nacions Unides responsable del subministrament d'aliments i de la gestió de l'educació, amenaça amb agreujar a

curt termini els problemes endèmics de desnutrició i deixar milers de nens sense accés a escoles i a centres d'estudi. El bloqueig és una bomba silenciosa que esclata cada dia ferint de mort 1.700.000 persones.

Però, per què insistir? Òbviament, l'*Estelle*, si arribés a destí, no resoldria els problemes de la població gazatina amb els sacs de ciment i les pilotes de futbol que alberga a les seves bodegues. No és aquest el propòsit. La potència de la iniciativa que, a l'Estat espanyol coordina Rumb a Gaza, es mesura més aviat pels seus efectes simbòlics i polítics.

La idea de sortir de Suècia i detenir-se a diferents ports de tres mars diferents opera, en efecte, una mena d'alliberament territorial subrogat. L'any passat -ho recordàvem abans- Israel va "bloquejar" les costes d'Europa. Gaza és a cada port on atraqui l'*Estelle*; cada port és Gaza. Així doncs, encara abans d'arribar al seu destí a palestina, el veler parit per la Humanitat haurà aixecat moltes vegades el bloqueig, retornant a les nacions europees la sobirania que els seus governs no van saber defensar l'any passat a Grècia. *L'Estelle*, en algun sentit, està restablint la legalitat de la UE i està alliberant les nostres costes de la il·legal ocupació israeliana.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, boxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Impotència i impunitat

Josep M. Loste i Romero, Portbou

En tot aquest procés, anomenat crisi, que patim d'ençà del 2008, el que es posa de manifest és la gran vulnerabilitat antiscocial del ciutadà davant de la impunitat econòmica de la plutocràcia i, al mateix temps, també es cospa la impotència de les institucions polítiques: la crisi s'està convertint en un gran negoci per a minories selectes. No hi ha dubte que el sentit de les retallades és més polític que no pas econòmic. En aquests moments tan dolents, social i col·lectivament parlant, el que es pretén és fragmentar la societat civil, per tal d'afeblir-la i tornar als temps de la beneficència. Ara i aquí, el ciutadà pateix una vulnerabilitat cancerígena com mai vista en la història. Aquesta crisi, al meu entendre, provocada per la plutocràcia financera, pretén deixar completament bandejada la gran majoria de la població.

Per què sóc independentista

Josep Arias Velasco, Barcelona

Nascut a Valladolid fa 77 anys, porto sobre les meves espatlles vuit cognoms castellans. Em considero progressista. Opino, doncs, que el meu país no és el dels meus avis: és el dels meus néts. Sospito que els carpetovetònics pateixen un error d'òptica: creuen en el mite de la guerra de dues Catalunyaes. Confio que el dia onze tindran una sorpresa. Això sí, crec que hauríem de fer un pensament: colguem la barretina. Opino humilment que la futura Catalunya independent serà pluriètnica o no serà. Potser m'equivoco.

. EDITORIAL

Il·lusió, dubtes i incerteses

Aquest Onze de Setembre ha esdevingut un punt d'inflació emocional per a dues o tres generacions de catalans i catalanes que al llarg de la seva vida han somiat amb la possibilitat de deslligar-se de l'Estat espanyol, han somiat amb poder exercir plenament el dret d'autodeterminació. No és fàcil ni habitual que un milió de persones surtin al carrer plegades per empènyer una causa comuna. Això ha passat enguany i serà difícil tornar-ho a veure. S'ha generat il·lusió, però també s'han obert escenaris de molta incertesa. Tenim memòria i sabem que CiU ha fet de fre a les aspiracions sobiranistes del país, i ens temem que es pugui al carro per amagar sota la catifa les polítiques de retallades i el seguidisme neoliberal de les institucions econòmiques interna-

cionals. No és franc agafar l'estelada pel bé comú després de tants anys d'agafar la tisora pel bé particular. De ben segur que el full de ruta dissenyat per Artur Mas s'encaixa amb aquest guió, però són més grans que mai les possibilitats que l'embranchada de les assemblees locals sobiranistes heredes de les consultes sobrepas-sin la capacitat de control del procés que pugui tenir el govern de la Generalitat. Els nous reptes tindran resposta des de baix a l'esquerra o des de dalt a la dreta? I com respondrà Madrid? Moltes són les incerteses que s'obren ara. Ells seran àgils i ràpids i miraran per la cartera. Nosaltres tenim tota la intel·ligència col·lectiva per fer-los front i construir una societat lliures de l'Estat espanyol i lliures d'ells mateixos.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana la DIRECTA ens sumem a la moda de les retallades. Concretament hem retallat quatre centímetres de l'alçada del setmanari. El motiu d'aquest canvi és retallar una mica en les despeses del col·lectiu, ja que no aconseguim sortir de la corda fluixa econòmica i les famoses tensions de caixa. Així que, a partir d'ara, la DIRECTA serà un xic més petita. Com a avantatge de tot això, podem dir que el setmanari serà més còmode de llegir i que condensarem més els articles, facilitant-ne així la lectura. Esperem que us agradi el nou format. Els diners que estalviarem cada setmana d'aquesta manera vindran a eixugar una mica els deutes amb que acabem cada any el pressupost del projecte.

D'altra banda explicarem que aquest dimarts, mentre algunes ens quedavem fent feina a la redacció, la resta hem anat a la paradeta que teniem al Passeig de Sant Joan de Barcelona amb motiu de la Diada de l'11 de setembre. Igualment, aquest dissabte 15 de setembre, moltes de nosaltres estarem també en una paradeta al concert contra Eurovegas al Prat de Llobregat.

Fins la setmana que ve. Salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Foc a la trampa!

Manu Simarro
directa@setmanaridirecta.info

Ara que després de la Diada, tothom veurà fora portes l'enemic: al país veí. Ara, que el tenim més portes endins que mai. Que menys que aquest poema de na Blanca Llum Vidal escopit al rostre dels consellers i el president de la Generalitat de Catalunya! "Si no hi ha res, senyors / si amb un bastó ens foteu la melsa, / amb una llei la casa al riu / i amb la paraula ens feu el sot

per clauficar-nos; / si fins al sol li poseu sutge, / a les cançons les gabanyeu / i a la nit li dau cicuta; / si del no res ne feu el temple, / del metall putes cadenes -religió- / i de la carn que se'n esqueixa una pregària; / si no hi ha res, senyors, / si això de tots se'n esbarria, / si la barraca ens cau a terra / i la terra us la mengeu fins embafarvos; / si en el bosc no tenim pedres, / de les fonts no hi raja vida / i en els mercats no hi queda pebre; / si parim sense foguera, / si creixem sense la mar / i si ens

morim sense ni barca; / si no hi ha res, senyors, / si us heu venut la mort dels morts i la memòria, / si feu la claca als coronats amb la sang nostra / i us encardeu dels guirigalls i la revolta; (...) / si no hi ha res, senyors, / ho estripen tot -foc a la trampa!- / i sense res, comencem buits, pensem de lluny, / pensem d'arran, fantasiant, amb l'amor viu, / de cap per avall, fent-ho de tort, amb l'estimera / o fent qui sap ni com ni quan ni cap a què / però fent-ne món, collons, i sent-t'hi tots, / sinó no compta."

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ROGER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

• Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
• **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.
• **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
• **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
• Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva licència.
• Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una licència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta licència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Il·lustració | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

La UEC de Valls amenaçada de tancament | PÀG. 10

Vaga de medicaments contra les retallades | PÀG. 11

Els aldarulls sacsegen el barri de la Florida | PÀG. 12

CATALUNYA · ENRIQUE BAÑUELOS, UN DELS GRANS SÍMBOLS DE L'ESPECULACIÓ IMMOBILIÀRIA, ÉS L'IMPULSOR DEL PROJECTE

Barcelona World vol convertir Catalunya en “la gran capital del turisme al món”

La Caixa és la propietària dels terrenys de Vila-seca i Salou on s'ubicarien els sis complexos turístics formats per hotels, casinos, teatres i centres comercials i de convencions

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'empresa inversora brasilera Veremonte, de la mà de la Generalitat de Catalunya, va fer públic, el divendres 7 de setembre, el projecte Barcelona World. El complex, que s'ubicaria entre els municipis de Vila-seca i Salou, constaria, segons explica el govern en una nota de premsa, de sis complexos turístics ambientats en sis territoris diferents (la Xina, Europa, Rússia, els EUA, l'Índia i el Brasil) i difereix del seu veí Port Aventura en la instal·lació de casinos i centres de convencions a cada zona. Darrere del projecte, presentat pel govern com una alternativa a les fallides negociacions amb la promotora d'Eurovegas, trobem La Caixa i la promotora d'inversions Veremonte, liderada per l'empresari Enrique Bañuelos. L'entitat bancària és la propietària dels terrenys formats per un seguit de parcel·les que gairebé ocupen tot el cap de Salou (a la Costa Daurada) i que sumen més de sis-centes hectàrees. Amb l'ajuda de Bañuelos, es construiran dotze mil noves places hoteleres, ubicades en unes comarques amb una oferta sobredimensionada, amb milers d'habitacions que no s'aconseguien omplir ni tan sols a l'estiu.

A la presentació de Barcelona World i a la roda de premsa posterior, on els representants de la Generalitat van explicar que la negociació s'havia fet “en secret i en paral·lel” a la del projecte Eurovegas, s'hi van poder veure les dues cares visibles de l'empresa promotora. Una, la de Xavier Adserà, conseller delegat de Veremonte i germà de Joan Maria Adserà, amo de la Xarxa Sanitària Santa Tecla. L'altra, la d'Enrique Bañuelos, principal inversor de Veremonte i un dels grans protagonistes de l'esclat de la bombolla immobiliària a l'Estat espanyol com a president de l'empresa As-

Barcelona World preveu la construcció de dotze mil noves places hoteleres

troc. Aquest empresari valencià, que es va arruinar als inicis de la crisi econòmica, ha recuperat i incrementat el capital perdut repentinament la mateixa tàctica especulativa a diferents països de l'Amèrica Llatina.

Mapa dels terrenys on es construiria el complex Barcelona World

La notícia del projecte Barcelona World s'ha rebut amb perplexitat al Camp. D'una banda, generalment, la reacció ha estat contrària al nom, que prioritza la marca *Barcelona* passant per sobre de les marques locals que defineixen la zona on s'ubicaria. Davant la man-

ca d'informació sobre el projecte, moltes autoritats i organitzacions han decidit esperar abans de posicionar-se definitivament, tot i que els quaranta mil llocs de treball directes i indirectes promesos i el fet que els parcs necessitin unes infraestructures potents i efecti-

ves produeix més simpatia que no pas rebuig entre l'opinió pública de la zona. Amb aquesta nova atracció, molta gent veu l'excusa perfecta per acabar de construir les vies pendents que, a causa de la crisi i les retallades, avui encara es troben a mig fer.

, així està el pati

ALT CAMP · L'EQUIP EDUCATIU DENUNCIA QUE L'ADMINISTRACIÓ LOCAL DEIXA L'ALUMNAT EN SITUACIÓ DE DESEMPARAMENT

L'ajuntament de Valls planteja tancar la UEC Casa Caritat

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

MARC LLADÓ

Sota el títol *Aturem el desemparament institucional als nostres joves*, el dimecres 5 de setembre, va tenir lloc un acte informatiu sobre la situació de la Unitat d'Escolarització Compartida (UEC) Casa Caritat de l'Ajuntament de Valls. La proposta del consistori de tancar o bé subrogar un servei educatiu que fa onze anys que atén alumnat d'ESO de l'Alt Camp va motivar l'equip educatiu a convocar l'acte. Els educadors de la UEC afirmen que "la funció social i educativa que ha desenvolupat Casa Caritat durant més d'una dècada es contraposa al maltractament institucional que ha rebut". Manel Nicolàs, educador de la UEC, sosté que l'administració local defuig l'encàrrec social que té la UEC i deixa l'alumnat en situació de desemparament.

"La tècnica d'ensenyament de l'Ajuntament de Valls només ha trepitjat la UEC una vegada en els darrers deu anys"

Durant l'acte, van denunciar la precarietat laboral que pateix la UEC Casa Caritat des dels seus orígens, traduïda en manca d'estabilitat de les professionals que hi treballen, que es troben amb situacions contractuals eventuais i inestables. Cal dir que al voltant del 90 % de la feina educativa és la tasca tutorial i els canvis constants de professionals i de les seves condicions laborals impedeixen dedicar l'atenció necessària als nois i noies.

Maltractament institucional

Els educadors remarquen que el maltractament consisteix a apartar unes joves del sistema educatiu ordinari i oblidar-se que existeixen i en quines condicions es troben.

Els educadors de la UEC Casa Caritat van negar que el servei generi dèficit al pressupost municipal de Valls

Argumenten que la UEC hauria de dependre de la regidoria d'ensenyament i tenir un pressupost anual de l'ajuntament. Manel Nicolàs afirma: "Això mai ha estat així; la tècnica d'ensenyament de l'Ajuntament de Valls només ha trepitjat la UEC una vegada, durant deu anys, per fer una reunió després de perseguir-la durant tot un curs; el regidor d'ensenyament es va comprometre, el juny de 2011, a estudiar vies de consolidació de la UEC i no li hem tornat a veure el pèl".

Els convocants de l'acte volen que l'Ajuntament busqui solucions sense argumentar que el motiu del tancament és que la Generalitat no paga o paga tard: "Si no hi ha pasta per la UEC, que es baixin el sou els regidors". L'aportació del Departament d'Educació pel curs 2011-2012 (568,5 euros per alumne cada mes) va excedir en 2.044 euros les despeses de la UEC, tot i que, el 4 de setembre, el regidor d'Empresa

i Ocupació, Joan Carles Solé, (que s'encarrega de la UEC) va dir a la resta de grups polítics que la UEC implicava un dèficit de 30.000 euros per curs. La fórmula de dues educadores per 12/14 alumnes no genera dèficit al pressupost municipal. Igualment, el Departament dóna per suposat que l'administració local titular del servei fa una aportació complementària per garantir el seu bon funcionament i la qualitat.

Els problemes de finançament ja van afectar totes les UEC el curs anterior perquè el Departament d'Ensenyament no va signar el conveni de col·laboració fins el dia 3 d'octubre i va deixar a l'aire la planificació del curs i l'inici de classes a partir del dia 12 de setembre. A la província de Tarragona, cap ajuntament no va destinar diners a cobrir les despeses d'aquell mes de setembre. El panorama d'incertesa que genera el

Departament fa que la majoria d'ens locals retallin hores de dedicació de les formadores o, directament, les plantilles. Tot plegat redueix la planificació i l'atenció dels equips educatius i disminueix la qualitat del recurs.

A Valls, el regidor d'Empresa i Ocupació va plantejar que els educadors treballessin sense contracte durant el mes de setembre passat. Davant la il·legalitat que suposava la proposta -treballar i cobrar l'atur al mateix temps-, aquest director de l'Oficina de Treball de la Generalitat de Valls (en excedència per poder ser regidor) manifesta que no hi ha problemes perquè els ordinadors de la Seguretat Social i l'OTG no creuen dades.

El 3 de setembre d'enguany, els educadors es van presentar a Casa Caritat per reincorporar-se a la feina. La gerència els va comunicar que havien d'acabar de fer números per saber si, amb l'alumnat que

hi ha, els comptes sortien o no. El mateix matí, l'advocat de Casa Caritat va proposar dues sortides a la situació: acomiadar els treballadors amb una indemnització de vint dies per any treballat o, en cas que se subrogui el servei a una empresa, reduir la jornada laboral. Els afectats manifesten que la subrogació del servei no garanteix la continuïtat de la UEC, ja que el curs 2011-2012 Casa Caritat va "convidar" gran part de la plantilla de formadores de Programes de Qualificació Professional Inicial (PQPI) a passar al règim autònom i moltes encara no han cobrat el que van facturar. Per tant, l'experiència demostra que l'empresa que proveeixi la Casa Caritat corre un risc molt alt de no cobrar. Aquest fet podria implicar que el curs -que un dia abans de l'inici oficial de classes no se sap si es mantindrà- quedés interromput per manca de pagaments.

BARCELONA · UNA MALALTA DE PARKINSON ABANDONA EL TRACTAMENT PER PROTESTAR CONTRA LES RETALLADES A LA SANITAT PÚBLICA

“Faig vaga de medicaments perquè l'euro per recepta és una injustícia”

La Carne té 65 anys, viu al barri del Guinardó de Barcelona i és pensionista. Fa uns anys, després de passar tota la vida treballant, li van concedir la invalidesa permanent en detectar-li la malaltia de Parkinson. Des del dia que va entrar en vigor l'euro per recepta, 24 de juny, es nega a prendre la medicació per protestar contra aquesta mesura i mostrar el rebuig a les retallades que està aplicant Convergència i Unió sobre la sanitat pública catalana. Assegura que continuarà fent vaga fins que tomin a les treballadores tot el que els estan robant.

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Com se't va acudir començar una vaga de medicaments?

M'ho vaig plantejar quan van començar a córrer rumors que s'implantaria l'euro per recepta. A més, quan vaig anar al CAP em van dir que havia de pagar vuit euros per la meua medicació i em van entregar un paper on se'm comunicava que els pensionistes amb rendes inferiors als 18.000 euros anuals hem de pagar el 10% dels medicaments. Això, en el meu cas, eren 250 euros anuals, ja que valoren que la meua medicació en costa uns 2.500. Hi vaig donar voltes i ho vaig comentar a l'Assemblea Social del Guinardó i a l'Assemblea de Drets Socials de l'Eixample, a les quals pertanyo. Tenia clar que havia de fer alguna cosa contra aquesta nova taxa i vaig decidir fer vaga de medicaments. Vaig començar a abandonar la medicació a poc a poc fins que la vaig deixar totalment. Vaig pensar que, si només feia insubmissió al pagament de l'euro, m'ho traurien de la pensió i no tindria tan impacte.

Com van rebre la notícia la gent dels col·lectius on treballes?

Algunes persones no hi estaven d'acord. Em van dir que m'hi jugava la salut, però que, si ho feia, estarien amb mi. Hi havia gent que em deia: “Hi ha altres maneres,

altres coses que es poden fer”. Potser esperava més suport per part seva, tot i que han contribuït a la difusió.

Potser consideraven que havia de ser una decisió col·lectiva...

No vaig d'heroïna, ni vull ser-ho. Va ser una decisió molt meditada. Ningú no es mou i algú ha de fer el primer pas; que ja hem pagat els medicaments tota la nostra vida!

“Hem cotitzat i hem lluitat molts anys per tenir una sanitat pública i ara ens ho retallen tot. Fins aquí hem arribat!”

Quin és l'objectiu que busques amb aquesta vaga?

M'agradaria que la gent entengués el que faig i que tot això serveixi perquè no es pagui ni un euro més, que ja paguem impostos per alguna cosa. Jo li dic a la gent gran que es negui a pagar i em diuen: “Què hi farem, si no hi ha diners... només és un euro”. M'empenya molt! Jo els dic: “Si els sumes, són molts milers d'euros i no sabem a què es destinen”. Jo vull que la gent digui prou i que la sanitat pública sigui de qualitat, com abans de les retallades.

SARAI RUA

Quines conseqüències esperes de la teua acció?

Aquest país està molt envellit, hi ha molta gent gran desmobilitzada i molt desinformada. Ara, els jubilats, en molts casos, som qui mantenim la família pagant uns lloguers elevadíssims i, a sobre, hem de fer front a això. Hi ha pensionistes que reben una mensualitat molt baixa i que necessiten diversos medicaments. Penso que el fet de veure una persona que es troba com ells pot fer reaccionar. De fet, suposo que no està directament relacionat, però hi ha un senyor, a Màlaga, que també ha començat una vaga de medicaments. A més, el vídeo que hem fet, penjat al bloc envagademedicaments.wordpress.com, ha corregut moltíssim pels hospitals; fins

i tot s'ha traduït a d'altres idiomes i em truca força gent de l'àmbit de la sanitat interessant-se pel meu cas.

Com t'ha afectat físicament el fet d'haver abandonat la medicació?

Doncs, el més estrany és que ja han passat dos mesos i em trobo bé. De fet, fins i tot em trobo millor que quan em medicava, més lleugera. És com si no em fessin falta. Per compensar una mica, vaig recórrer a Josep Pàmies, un horticultor que cultiva plantes medicinals, i vaig adquirir un preparat natural pel Parkinson que crec que m'està anant bé.

Has dut a terme algun seguiment mèdic especial des que vas començar la vaga?

Tinc visita amb el metge aviat. Vol-dria fer un seguiment més exhaus-

tiu, però és que ja sé què em dirà el metge: que faci el favor de prendre'm la medicació.

Però, fins on pretens arribar amb aquesta acció?

Pretenc arribar fins al final, no penso pagar ni un duro més de medicaments. Si em poso pitjor, si veig que realment no puc viure sense ells, em plantejaré si me'ls he de tornar a prendre o no, però sempre continuaré denunciant aquesta injustícia i fent insubmissió a l'euro per recepta. És que, amb les retallades als hospitals, al final acabarem pagant per la visita i això restringirà l'accés a la sanitat de molta gent que no té mitjans econòmics. Hem cotitzat i hem lluitat molts anys per tenir una sanitat com la que teníem i ara ens ho retallen tot. Fins aquí hem arribat!

, així està el pati

L'HOSPITALET · ELS ESCORCOLLS POLICIAIS RACISTES S'INTENSIFIQUEN DESPRÉS DE LA BATALLA CAMPAL DEL 31 D'AGOST

L'ombra de la 'banlieu' sobrevola La Florida

Bertran Cazorla
redaccio@setmanaridirecta.info

“E trefreguen davant la mirada dels veïns”. Víctor R. té 24 anys i en fa un parell que viu als Blocs Florida de l'Hospitalet amb la seva dona i la seva filla. Està a l'atur. I és negre. Aquesta és la impressió que diu que té cada cop que la policia l'escorcolla enmig del carrer, al seu barri. Li ha passat diverses vegades aquests dies: un fort desplegament policial ha pres la zona, especialment els vespres. L'objectiu és evitar que es tornin a produir els aldarulls que hi va haver la nit del 31 d'agost, quan la detenció, precisament, de Víctor va desencadenar una batalla campal als Blocs Florida. Una corda tensada des de fa temps es va trencar aquella darrera nit d'agost, coincideixen a interpretar moltes persones del veïnat. I es pregunten com es pot recuperar la convivència ara.

El recurs constant de la defensa del civisme en què es refugia el govern local, en mans del PSC, va mostrar els seus forats aquella nit. Precisament, va ser un assumpte de civisme el que va desencadenar els fets: Víctor estava escoltant música, molt alta, pels altaveus del cotxe quan dos policies municipals de paísà li van dir que abaixés el volum. Ho van fer de mala manera i l'home s'hi va encarar. Els agents el van reduir amb uns mètodes que van encrespar els ànims de la gent que ho estava veient. Prop

de 200 persones van iniciar una batalla campal que va durar hores i que la policia no va reprimir fins que va fer venir la Brigada Mòbil de Mossos. Aquella nit, una ombra de les revoltes que han sacsejat els barris desheretats de França o la Gran Bretanya va passar per la conurbació barcelonina.

Per interpretar els fets, és habitual recordar que els barris del nord de l'Hospitalet, com la Florida, han acollit moltes persones migrades durant la darrera dècada: un 32% del veïnat de l'indret era d'origen estranger el 2011, segons l'estadística municipal. Però la dada fa oblidar que el conflicte no és nou en aquest barri, erigit de la nit al dia

L'alcalde de l'Hospitalet i el conseller d'Interior han promès "contundència"

l'any 1955 per acollir barraquistes del Somorrostro. Als anys vuitanta, en plena era *quinqui*, la petita delinqüència d'una joventut desestructurada ja hi florïa, com a molts altres llocs de l'àrea metropolitana.

Ara, però, s'hi afegeix un altre factor: l'origen ètnic. Les persones que es van revoltar el 31 d'agost eren, sobretot, d'arrel caribenya. I en alguns moments, el conflicte va tenir tints d'enfrontament ètnic:

Els mossos identifiquen a diversos veïns a l'avinguda Catalunya del barri de la Florida de l'Hospitalet de Llobregat

desenes de veïns gitanos van baixar armats amb pals a enfrontar-s'hi. Habitants de la zona des dels inicis, moltes persones gitanes expressen que ara se senten desplaçades. I això afavoreix que gran part del veïnat assenyali tota la població negra com a causant dels conflictes. L'escena de les dones grans de tots els orígens jugant a bingos improvisats al carrer, aprofitant les nits fresques d'estiu, que es pot veure al barri es veu amenaçada.

La reacció de les administracions, que només han mostrat la seva mà dura, davant els aldarulls no contribueix a canviar les coses. L'alcalde socialista, Núria Marín, va prometre "contundència"; el mateix que va fer el conseller Puig quan es va reunir amb l'AVV i la batllessa la setmana passada. Els escorcolls, que tenen una base racista clara, ja que se centren bàsicament en joves negres, han con-

tribuit a assenyalar encara més aquest col·lectiu i generen ressentiments com el que expressa Víctor. Així doncs, a la Florida, es reproduïen les queixes que van fer que la policia britànica anunciés que revisaria la tàctica dels escorcolls, després que diversos estudis apuntessin que eren una de les causes dels *riots* (disturbis) londinencs perquè havien contribuït a alienar la població negra.

Amb tot, un gran nombre de veïns saluda el desplegament. Ho diu, per exemple, Antonio García, president de l'AVV, tot i que sap que aquesta no pot ser la solució definitiva. No obstant això, ell no pot assenyalar sortides. Una via és la mediació, que fa anys que es practica al barri de la Florida, on hi ha un pla de desenvolupament comunitari en marxa. Però la mediació es veu amenaçada perquè falten interlocutores a la comunitat

nouvinguda i, a més, enguany, el consistori ha acomiadat algunes de les mediadores que treballaven a la ciutat perquè el Ministeri de Treball ha cancel·lat les ajudes per pagar-los el sou.

> L'exemple del Poble-sec

La Florida s'ha convertit en un barri assenyalat pel focus mediàtic, però no és l'únic de l'àrea metropolitana que ha fet front al perill que els malentesos entre el veïnat acabessin amb enfrontaments on l'origen ètnic era motiu per a la divisió. A pocs quilòmetres d'allà, al Poble-sec, ja tenen experiència en la gestió de conflictes similars. En aquest cas, les alarmes van saltar a la falda de Montjuïc a finals de 2009, quan el veïnat del carrer Blai i els grups de joves -molts d'origen caribeny- que acostumaven a trobar-se a la *petita rambla del Poble Sec* van començar a acusar-se mútuament d'agressions i de llençar-se pedres i ous. El veïnat se sentia molest pels grups de joves, que eren molt sorollosos, i aquests sospitaven que eren objecte de suspicàcies racistes. Dos anys i mig després, però, l'ambient ha millorat. A inicis de 2010, es va posar en marxa una taula de convivència al Poble-sec, un espai on el veïnat podia conversar sobre els problemes del barri. La iniciativa se sumava al pla comunitari, que impulsa diverses comissions, entre elles, la de convivència i coneixement mutu.

> "Si els policies no s'haguessin extralimitat, no hagués passat res"

Els aldarulls que es van produir a la Florida van deixar, a banda dels quatre ciutadans acusats de desordres per la policia, uns altres quatre denunciats: són policies locals de l'Hospitalet. Víctor R., de 24 anys, el primer detingut a l'inici del conflicte, els acusa d'haver-lo maltractat. També assegura que l'actuació dels guàrdies va ser el que va provocar els disturbis: "Si no s'haguessin extralimitat, no hagués passat res", diu. Segons Víctor, els dos agents de paísà que van demanar-li que abaixés el volum de la música van mostrar una actitud fatxenda. Un dels dos, que no s'ha

via identificat, "va intentar accedir al vehicle per aturar la música" sense permís, segons consta a la pròpia denúncia de la Guàrdia Urbana contra Víctor, que va començar una batussa que el va fer acabar a terra reduït per set agents. La imatge va encrespar els ànims del veïnat. Ara, l'home mostra punts al cap i blaus que evidencien els cops de porra rebuts, i que un metge va documentar just després de la seva detenció, la de la seva dona i la d'un cosí. La parella té una filla de nou mesos que, segons denuncia, va quedar sola quan la policia se'n va endur.

Víctor R., a la fotografia, ha denunciat per maltractaments a quatre policies locals de l'Hospitalet de Llobregat

MIRALLS

Paco Fernández Buey:

“Sense voluntat
no hi ha revolució”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Cap a una europa
sense fronteres

pàg. 6 i 7

DIRECTA 285

12 de setembre de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Cinta Villalobos

El Parc Agrari del Baix Llobregat més enllà d'Eurovegas

El projecte Eurovegas no es farà a Catalunya. Els representants de Las Vegas Sands Corp. han anunciat el seu emplaçament a Madrid. No obstant això, és pertinent reflexionar sobre la proposta que ha defensat la Generalitat durant aquests mesos. Primer, perquè els efectes nefastos del model Eurovegas continuen, sigui quin sigui el seu emplaçament. Segon, perquè el model especulatiu que es proposava amb Eurovegas, sembla que es vol aplicar, sota formes noves, a les terres de Tarragona. Tercer, perquè l'elecció de Madrid no implica la preservació del Parc Agrari del Baix Llobregat, que continua sent l'objecte de desig de l'especulació. I finalment, perquè no hauríem de renunciar a la possibilitat que el parc plantegi un desenvolupament socialment enriquidor i ecològicament sostenible basat en la recuperació de la nostra sobirania alimentària.

Ernest Cañada, Jordi Gascón i Xavier Montagut
afons@setmanaridirecta.info

S'han generat grans expectatives sobre els beneficis enormes que podria reportar Eurovegas a curt termini, especialment pel que fa a ocupació. Hi coincideixen els imaginis de les oportunitats dels megaprojectes lúdics, el turisme de masses o les activitats vinculades al joc, que donen peu a relats sobre l'arribada de grans fluxos de diners de l'exterior.

En un context de crisi especialment greu, les autoritats públiques presenten aquesta oportunitat com un argument definitiu, que no admet contradicció i que justifica tot tipus de subvencions i subsidis públics. La debilitat dels poders públics és especialment buscada i aprofitada pels especuladors, que veuen la situació actual com un moment excel·lent per fer negoci. Resulta alarmant que algunes de les exigències de Las Vegas Sands Corp.—com gaudir de restriccions fiscals i mantenir l'opacitat sobre les operacions—no hagin suposat un obstacle

greu per al govern de CiU. Sobretot tenint en compte les sospites que pesen sobre el magnat Sheldon Adelson i la seva empresa, que els vinculen al blanqueig de diners o l'evasió fiscal.

Tots aquests elements recorden massa altres *pelotazos* que ara paguem tots: la bombolla de la construcció, tant en la seva faceta immobiliària com en la de les grans infraestructures públiques (AVE, aeroports o autopistes). La bombolla, alimentada pel finançament dels grans bancs del nord d'Europa, es va desinflar bruscament quan es va acabar el crèdit fàcil. No obstant això, el govern d'Artur Mas vol repetir. I per fer-ho, utilitza mecanismes propis de països empobrits i submisos al mercat globalitzat: les zones franques. Les exigències que ha posat sobre la taula de negociació Las Vegas Sands Corp. són típiques d'aquest tipus d'enclavament: desgravacions fiscals i de les quotes de la seguretat social, reserva dels llocs qualificats al personal de confiança de l'empresa, inversions públiques al seu servei, etc. Els resultats són coneguts. Els beneficis s'evaeixen al món de les finances globals

–incloent algun especulador local– i, al territori, queden els desastres ambientals, una ocupació precària, despeses públiques desorbitades i, si les coses van malament, deutes impagables. En el cas de Catalunya, aquest model de zones franques turístiques competeix de manera deslleial amb un desenvolupament turístic sostingut des del propi territori i el teixit social i econòmic, que veurà com s'aguditzarà la seva crisi actual. Excepte els dies de festa i durant els períodes electorals, quan es disfressa de sobiranista, el govern de CiU juga un paper d'alumne avantatjat al servei dels mercats globalitzats.

És l'economia dels "amiguets", empresaris i polítics amb vinculacions privilegiades amb el sector públic que construeixen les seves oportunitats de maximitzar beneficis a través de sobrevalorar operacions de compra i venda gràcies a expectatives creades artificialment. Experiències com les de Marina d'Or, la Ciutat de les Arts, Terra Mítica, el parc Warner o aeroports com el de Castelló o Lleida ens haurien de prevenir.

La inconsistència d'aquest model a mitjà termini no sembla que afecti massa: els grans beneficis es fan en operacions especulatives sobre els terrenys, la construcció i la venda. Aleshores, aquests sectors ja han obtingut els beneficis i el que volen és que l'administració pública s'ocupi de la gestió ruïnosa o que sigui assumida pel sector bancari que, al capdavant, és rescatat amb els diners de tots.

Així, una altra característica d'aquest tipus de projectes és que juguen amb diners que no són seus. Per exemple: malgrat les primeres declaracions sobre les inversions que havia de fer l'empresa d'Adelson, després, l'opinió

pública va saber que, en realitat, bona part dels diners del projecte s'aportarien per mitjà de préstecs bancaris, avalats –és clar– per l'Estat, és a dir, per tots nosaltres.

El Parc Agrari del Baix Llobregat

La instal·lació de l'Eurovegas a Catalunya hauria suposat el desmantellament del parc agrari que tenim actualment al Baix Llobregat, ja que la Generalitat en va oferir 800 hectàrees. Uns terrenys massa atractius per escapar dels especuladors locals i estrangers.

Actualment, el Parc Agrari del Baix Llobregat, amb 4.000 hectàrees d'una terra excel·lent, té un paper estratègic

El Parc Agrari és una peça clau en el funcionament de l'ecosistema de la gran Barcelona

- Edu Bayer

“Resulta alarmant que algunes de les exigències de Las Vegas Sands, com gaudir de restriccions fiscals i mantenir l'opacitat sobre les operacions, no hagin suposat un obstacle per al govern”

per a la societat catalana des de múltiples perspectives. S'hi conrea el 15% de la producció d'horta de Catalunya, fet que suposa un canal de proveïment d'aliments propers a la gran àrea metropolitana gens menyspreable. A més, dona feina a entre mil cinc-cents i dues mil persones de manera directa i prop de sis mil de forma indirecta.

Per altra banda, l'àrea és fonamental en el funcionament de l'ecosistema de la gran Barcelona. Aquest tipus d'espais agraris de caràcter periurbà són centrals per a la interconnexió de diferents tipus de territoris i els seus ecosistemes (el riu Llobregat, la plana

que s'ha creat durant milions d'anys, les muntanyes del Garraf i Collserola, la costa, etc.) i també per mantenir la matriu ecològica que permet la conservació equilibrada dels ecosistemes, dels seus elements i biodiversitat, tal com ha posat en relleu Enric Tello i el seu equip de recerca de la UB.

L'existència d'espais agraris també ofereix serveis essencials, com l'aigua, a les conurbacions urbanes. En aquest sentit, fa poc, l'alcalde del Prat de Llobregat recordava que l'aigua de la seva ciutat era més barata i més bona que a la resta de la comarca gràcies a l'existència del Parc Agrari, que permet el manteniment dels aqüífers del municipi, tant en volum com en qualitat de l'aigua.

El Parc Agrari, autèntic pulmó verd en una zona densament poblada, també s'ha convertit en un espai de lleure privilegiat per a moltes persones que habiten a la gran Barcelona. Encara que no es reflecteixi directament en les estadístiques macroeconòmiques, la seva contribució a la millora en la qualitat de vida de la població és molt important. El parc permet que la ciutadania pugui accedir de forma gratuïta a zones on pot passejar, córrer o anar amb bicicleta. Finalment, cal destacar les activitats d'educació ambiental que es duen a terme al Parc Agrari, o les de promoció de l'agroecologia, que ja estan tenint lloc de forma incipient.

Altres opcions, un altre desenvolupament

Si, en lloc de promoure operacions especulatives, es mantingués el Parc Agrari, es crearia una base formidable per enfortir els espais agraris periurbans i transformar la producció cap a l'agroecologia. Els beneficis socials que s'obtidrien serien encara més

grans que els actuals. Per això, caldria convertir part de les terres que avui són inactives i, per a molts agricultors, inaccessibles en productives. Si s'impulsés, amb suport públic, un procés de recuperació productiva de terrenys erms, el Parc Agrari podria generar prou massa crítica per impulsar dinàmiques semblants a tota la comarca.

La conversió cap a una agricultura ecològica, a més, incrementaria la generació d'ocupació. Les xifres sobre l'ocupació que pot generar l'agricultura ecològica són variables, però tots els estudis coincideixen a destacar que té més capacitat que la convencional. Així, per exemple, l'informe *Empleo verde en una economía sostenible*, de la Fundación Biodiversidad, calcula aquest augment en un 20% de mitjana. De fet, investigadors com Eduardo Sevilla Guzmán o Miguel Altieri han demostrat, fa dècades, que el model de producció camperol és més intensiu en mà d'obra.

Si aquest procés s'acompanyés de l'enfortiment de petites empreses de transformació de la producció agrària per vendre a l'àrea metropolitana, els llocs de treball i el valor afegit del que es produeix en aquestes terres podrien augmentar. La Unió de Pagesos calcula que, per cada lloc de treball al Parc Agrari, n'hi ha tres d'associats. Si es manté aquesta proporció, caldria multiplicar per tres l'increment de llocs de treball que suposaria l'agricultura ecològica.

En potenciar una comercialització de proximitat i de circuits curts, també s'aconseguiria que tota la cadena de valor es quedés a la comunitat local. Això és molt diferent a d'altres models, on els beneficis es concentren en els especuladors i les grans corpora-

cions de l'agroalimentació, el transport o la comercialització i els seus comptes bancaris a paradisos fiscals. Al seu torn, això reforçaria la capacitat de control de la ciutadania sobre l'alimentació, és a dir, suposaria recuperar sobirania alimentària davant la sostracció que generen les multinacionals de l'alimentació i la comercialització. I aquesta capacitat de control de la ciutadania sobre l'alimentació té molta relació amb el que es fa amb la seva economia, el territori i els recursos i, per tant, amb la democràcia realment existent. El secretisme i la manca de transparència amb què s'ha negociat Eurovegas evidencia que aquests processos especulatius constitueixen un dels ariets contra la democràcia.

— *“Eurovegas no era només una possibilitat puntual, sinó el model de desenvolupament que prefereix la Generalitat”*

Des de la perspectiva del consum, cal afegir el que significa poder accedir a una alimentació fresca, agroecològica i de proximitat. Suposa que la població metropolitana pugui adquirir una alimentació més saludable que la que ofereixen les grans cadenes de supermercats. També implica un consum d'energia molt menor que el que generen els aliments importats de mercats llunyans. Les 22.000 tones d'hortalisses produïdes anualment suposarien una emissió de més de 5.000 tm de CO2 en transport (utilitzant l'índex mitjana proposat per Amics de la Terra), al qual cal sumar-hi les emissions generades pel sobreembalatge d'ali-

ments que recorren milers de quilòmetres.

Si els aliments de proximitat es conreessin majoritàriament de forma ecològica, ens estalviaríem les despeses en petroli produïdes pels recursos utilitzats per produir-los i transportar-los. Això disminuiria la nostra dependència respecte el petroli, reduiria el volum de la petjada ecològica derivada del model alimentari i contribuiria a retallar les emissions de gasos d'efecte hivernacle. En un context marcat per la fi de l'era del petroli barat (*peak oil*), que suposa que el cost de l'energia d'origen fòssil continuarà creixent, és estratègic que les grans conurbacions urbanes puguin assegurar-se l'abastament alimentari reduint els costos de transport.

En síntesi, potenciar una alimentació de proximitat, de circuits curts, implica reduir el pes d'un model productiu basat en monocultius per a l'exportació cultivats amb un ús intensiu d'agroquímics que estan destruint el medi rural i desplaçant les famílies camperoles a favor de les grans planta-

cions de producció intensiva, tant a Catalunya com a la resta del planeta.

El futur

Coincidint amb la deliberació de Las Vegas Sands Corp., el govern català ha buscat noves inversions d'oci i turisme similars per ubicar-les a Catalunya. No ha tingut cap inconvenient a buscar el suport de personatges com Enrique Bañuelos, recordat pel trist paper que va jugar en operacions urbanístiques de caire especulatiu al País Valencià o al Brasil. Això demostra que Eurovegas no només era una possibilitat puntual, sinó el model de desenvolupament que prefereix la Generalitat. Semblem advocats a caure una i altra vegada en el mateix error, doncs. Caldrà continuar defensant un Parc Agrari reforçat, agroecològic i capaç de dinamitzar l'agricultura periurbana del Baix Llobregat com un element estratègic per a un territori que vulgui controlar els aspectes fonamentals de la riquesa que necessita la població per viure i que vulgui tenir una sobirania i una independència reals.

Potenciar el Parc Agrari

Proposem algunes idees per promoure un gran projecte d'agricultura ecològica al Parc Agrari del Baix Llobregat:

— Consolidar el Parc Agrari com una escola d'agroecologia que ajudi a millorar la formació tècnica de la gent agricultora.

— Crear un banc de terres a tota l'àrea del Baix Llobregat, de manera que el jovent agricultor sense terra tingui més facilitats per accedir-hi. Per això, es podria recórrer a terres públiques no utilitzades del propi Parc Agrari i a terres privades sense conrear. Sense necessitat d'arribar a fer expropiacions, es podria desenvolupar una política d'incentius a les terres que es donessin en usdefruit per al banc de terres i un sistema de penalitzacions per a les terres ocioses.

— Donar suport a les estratègies de comercialització que ajudin a ampliar la demanda i reduir intermediaris entre persones agricultores i consumidors finals. Això faria augmentar els beneficis que es queden a la zona i incrementaria el nombre de persones que voldrien dedicar-se a la producció agroecològica en aquest espai. Una manera d'impulsar aquest procés seria mitjançant compres públiques per proveir menjadors escolars, hospitals, centres socials, etc.

— Reforçar el vincle entre el Parc Agrari i els espais d'oci orientats i accessibles a àmplies capes socials de la mateixa població del Baix Llobregat i, en segona instància, de la resta de la població de l'àrea metropolitana de Barcelona. En aquest sentit, es podrien potenciar activitats d'educació ambiental o un sistema d'horts agroecològics com el que ha impulsat l'ajuntament del Prat.

Al Parc Agrari del Baix Llobregat, s'hi conrea el 15% de la producció d'horta de Catalunya
- Edu Bayer

La Unió de Pagesos calcula que, per cada lloc de treball al Parc Agrari, n'hi ha tres d'associats
- Albert Garcia

Francisco Fernández Buey: “Una nova crisi del capitalisme sense voluntat de transformació revolucionària conduirà a una nova forma de feixisme”

El 25 d'agost moria Francisco Fernández Buey (Palència, 1943). Filòsof marxista, era catedràtic de Filosofia del Dret, Moral i Política a la Universitat Pompeu Fabra (UPF) de Barcelona. Alumne de Manuel Sacristán, era un prolífic estudiós de la teoria marxista i l'altermundialisme. Va ser militant del PSUC i un dels fundadors de la revista 'Mientras Tanto'. Amb ell, es perd una de les ments més lúcides del marxisme a Europa. Publiquem part d'una entrevista inèdita del maig de 2003, en què Fernández Buey reflexiona sobre el pensament de Lenin i l'actualitat.

Marta Camps Calvet
miralls@setmanaridirecta.info

Quin paper tenen les teories de Lenin dins l'esquerra actual? I pel que fa als partits autodefinits com a marxistes-leninistes, tenen alguna validesa ara?

L'esquerra actual què és? L'esquerra actual o ja no sap qui era Lenin o, en general, no li interessa. Hi ha persones, individus i grups petits, sobretot fora d'Europa, a l'Amèrica Llatina, que encara tenen interès per les seves teories. Però jo diria que, si per esquerra actual entenem l'esquerra (entre cometes) europea, el paper de les teories de Lenin és 0,1. En aquests moments, els partits autodefinits com a marxistes-leninistes són molt pocs a Europa; una altra cosa és en altres continents. Per exemple, el Partit Comunista de Colòmbia continua considerant que Lenin és el més gran del segle XX, o Sendero Luminoso... i segurament n'hi ha més. Però l'esquerra, en general, ja ha abandonat Lenin fa massa temps i ni tan sols se'l llegeix.

En un moment històric com l'actual, en què sembla que les contradiccions pròpies del capitalisme no porten canvis socials, pensa que el voluntarisme ideològic proposat per Lenin podria ser útil? O potser l'etapa actual del neoliberalisme, amb la globalització, apunta cap a una possible crisi, com ja anunciava Marx?

Crec que sense voluntat no hi ha revolució. Vull dir que no crec que les contradiccions internes del capitalisme –sigui

més globalitzat o menys– puguin portar a la revolució i al socialisme... i Marx tampoc. Quan Marx parlava del “vell talp”, no pensava només en les contradiccions internes del mateix sistema, pensava que la gent –proletaris i no solament proletaris– es mobilitzaria; això té a veure directament amb la voluntat. Una cosa és la voluntat i una altra el voluntarisme ideològic; aquí, la discussió seria quan passem de l'afirmació de la importància de la voluntat i la subjectivitat dels individus al voluntarisme ideològic. Penso que Lenin no és un voluntarista ideològic; a mi em sembla que va ser, sobretot, un gran analista polític i molt poc ideològic, perquè una cosa és l'afirmació constant dels principis, de les conviccions morals i polítiques, i una altra és el voluntarisme ideològic. És possible que no hagi estat el principal dirigent marxista o comunista de l'època que va posar la voluntat en primer pla. Gramsci era molt més voluntarista que Lenin, per exemple, i d'altres també. Una nova crisi del capitalisme globalitzat sense voluntat de transformació revolucionària o radical no conduirà a res més que a una nova forma de feixisme, com va passar als anys 20-30. Des d'aquest punt de vista, penso que la voluntat concreta o el voluntarisme ideològic és necessari. Sense això no hi haurà canvis importants.

Crec que sense voluntat no hi ha revolució. No crec que les contradiccions internes del capitalisme puguin portar a la revolució i al socialisme...

Lenin afirma: “Sense teoria revolucionària no hi ha moviment revolucionari”. Pensa que l'esquerra actual té construïda o està construint una teoria que pugui donar lloc a transformacions economicosocials o, contràriament, pensa que l'esquerra, utilitzant paraules de Lenin, actua per espontaneisme?

És veritat que sense teoria revolucionària no hi ha moviment revolucionari. Crec que l'esquerra que s'oposa de veritat al capitalisme encara no té una teoria; té teories en plural, en competició i discussió, però no té una teoria revolucionària. Té una capacitat important d'anàlisi de les contradiccions del sistema, però no té una teoria revolucionària. La prova d'això és que, avui dia, la paraula revolució ha desaparegut de la ment de quasi tothom. De vegades, es parla de revolució o de revolucionaris retòricament, en

contextos que no tenen gaire res a veure amb el que es dirà a continuació sobre el que hem de fer. Per tant, des del meu punt de vista, l'esquerra està en una fase més aviat de resistència, no d'elaboració d'una teoria revolucionària. La prova d'això és que la paraula equivalent a revolució o revolucionari avui dia és desobediència, civil o no civil, però desobediència. Solament de manera molt minoritària –i normalment amb més voluntat que teoria, per dir-ho així– es podria parlar de caràcter revolucionari. Però no crec que l'esquerra actual sigui molt espontaneista, almenys a Europa; és més aviat conformista.

Segons Lenin, el partit de quadres amb un nucli dirigent molt clar és l'únic que pot conduir una revolució des del principi fins al final. Pensa que els partits amb aquesta estructura han portat a fracassos? És un model útil per l'esquerra actual?

Més enllà de l'èxit del partit de Lenin, en la majoria dels casos, aquest tipus de partit de quadres amb un nucli dirigent molt clar ha fracassat. Estic convençut que el Lenin de 1922 ja ho pensava. En una de les últimes intervencions, em sembla que va ser al IV Congrés de la III Internacional, ja apunta a aquest problema quan parla del perill de la russificació dels partits a Europa, ho va dir molt explícitament. Va reconèixer que això era un error. Crec que tenia raó i que l'únic dirigent comunista que, de veritat, ha donat a les paraules de Lenin la importància que tenien va ser Gramsci. Ell va fundar en aquesta consideració la idea que, per una societat on l'Estat no ho és tot –sinó que hi ha moltes casamates i on la societat civil no és tan gelatinosa com a Rússia, Alemanya, França, Anglaterra, la mateixa Itàlia o Espanya–, un partit exclusivament de quadres amb un nucli dirigent fort és insuficient; fa falta un partit més gran, diguem-ne, no exclusivament de quadres professionalitzats. Per precisar una mica més, segurament es podria dir que aquest tipus de partit solament ha tingut èxit o ha jugat un paper positiu en situacions de clandestinitat, en situacions de dictadura: a Itàlia en el moment del feixisme, a Espanya en el moment del franquisme, a Grècia i a Portugal en el moment de la dictadura. Després d'aquesta fase, em sembla molt evident que és un model insuficient i no val per l'esquerra actual.

Sembla que tota l'empenta revolucionària del segle XX hagi desembocat en aquests moviments tan heterogenis com els que s'apleguen sota el terme antiglobalització. Ho veu com un avanç positiu o realment és la constatació d'un fracàs?

Ho veig com un avanç positiu. La constatació del fracàs és anterior al naixement del moviment antiglobalització.

IL·LUSTRACIÓ: Manuel Clavero

Tothom parlava de derrota, fracàs, desbandada... justament abans del sorgiment del moviment antiglobalització, de tan gran com era la fragmentació, la sensació de derrota... O sigui que, des d'aquest punt de vista, a mi em sembla que s'ha de considerar que, per heterogenis que siguin aquests moviments i encara que el terme antiglobalització tampoc és molt apropiat, perquè és un moviment de moviments, té una part positiva –no solament anti–, crítica amb la globalització. En aquest sentit, penso que és un avanç positiu i una esperança. És el que va venir després del reconeixement del fracàs i de la derrota i, probablement, té una virtut, que és que, per primera vegada en molt de temps, amb independència de les diferències ideològiques, polítiques, etc., en aquest moviment hi ha una línia d'actuació concreta i, a més, unificada. Encara s'ha de veure, és clar, perquè no crec que hi hagi motiu d'idealitzar Porto Alegre (el Fòrum Social Mundial), però hi ha coses importants; per exemple, la convicció molt estesa que en aquest moviment s'està esbossant una forma de democràcia alternativa a la democràcia formal representativa existent, una transformació –almenys– de la democràcia formal representativa en democràcia participativa. I, en aquest canvi, hi veig un potencial de transformació social important.

Crec que l'esquerra que s'oposa de veritat al capitalisme encara no té una teoria; té teories en plural, en competició i discussió, però no té una teoria revolucionària

Creu que és possible en algun lloc del món, amb un imperialisme tan dominant, que una estratègia com la bolxevic pogués portar al triomf de la revolució, o hem de considerar que episodis com les revolucions del segle XX són fets arqueològics?

No crec que episodis com les revolucions del segle XX siguin fets arqueològics; s'ha afirmat tantes vegades que l'època de les revolucions s'ha acabat per sempre i després n'hi ha hagut més que no m'atreiria a fer afirmacions d'aquest tipus. I és possible que, avui dia, en alguns dels països de l'Amèrica Llatina, encara es produeixin situacions revolucionàries que recorden altres moments del segle XX; encara no sabem ben bé què passarà a Veneçuela, Colòmbia, el Perú, l'Uruguai el Paraguai o l'Equador d'aquí uns anys. En aquests països, s'ha tornat a posar en primer pla el que en podríem dir la lluita de classes i no es pot descartar que hi hagi episodis revolucionaris. Ara, també és veritat que les revolucions no es repeteixen. La Revolució Russa no va tenir res a veure amb la Revolució Francesa. Després, amb posterioritat, es fa la teoria comparativa, però les diferències van ser moltes. El que sí que crec és que models com el del Palau d'Hivern de l'octubre del 17 probablement no es produiran, però no descartaria altres episodis revolucionaris. En canvi, sí que descartaria que una estratègia com la bolxevic pogués portar al triomf de la revolució avui dia, no crec que això sigui traslladable a la situació actual. Probablement ja no ho era als anys 20-30 a una part important del món, per tant, avui encara ho és menys. Han passat massa coses per pensar que una estratègia com la bolxevic pugui portar al triomf de la revolució al segle XXI.

Cap a una Europa sense fronteres

European Alternatives (EA) és una organització de la societat civil formada per centenars d'activistes de diverses procedències i amb seus a més de catorze ciutats que cerca promoure formes alternatives de subjectivitat política i d'acció col·lectiva

Alternatives Europees Barcelona
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Actualment, els estats nació europeus estan destruint la participació democràtica i la innovació social i cultural, així com la igualtat entre les persones i el respecte i l'ampliació dels drets. Per contra, és moment de fomentar les formes transnacionals de participació ciutadana per promoure aquests valors, de manera que Europa no es pugui definir en termes geogràfics o ètnics ni tampoc en base a suposades arrels històriques comunes. Europa hauria de ser entesa com un espai d'intercanvi, d'experimentació i de diàleg. Alternatives Europees Barcelona va néixer el 2011 per donar suport a la xarxa transnacional European Alternatives a l'Estat espanyol, amb la convicció que la diversitat és clau en el treball per construir espais d'intercanvi i diàleg, sempre tenint en compte els contextos específics i locals i sense perdre de vista la perspectiva transnacional que permet ampliar el coneixement i les eines aplicables a escala local.

Cap a noves formes de mobilització popular

Actualment, els sistemes polítics de democràcia liberal, en general, presenten una organització piramidal i exclouent que no permet que es dugui a terme un procés real de construcció

col·lectiva de gestió d'allò comú. Els darrers quatre anys, la xarxa European Alternatives, en col·laboració amb múltiples organitzacions i entitats locals i transnacionals de diferents països, ha impulsat accions orientades a reforçar la cohesió social de la societat civil basada en els valors de la democràcia, la igualtat i els drets, a través de l'organització de consultes de discussió ciutadana, festivals i conferències arreu d'Europa.

- *Europa hauria de ser entesa com un espai d'intercanvi, d'experimentació i de diàleg*

- *Transeuropa Festival ha donat a conèixer models alternatius de xarxes d'autogestió i autofinançament*

- El 2011 i 2012, EA ha desenvolupat les primeres etapes del projecte People Power Participation, basat en el Programa d'Estocolm i en la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea i orientat al diàleg transnacional entre la ciutadania sobre temàtiques clau: els drets del poble gitano, del col·lectiu LGTB i de les persones migrades; els drets sociolaborals; la

a escala europea. Les accions volen transcendir l'Estat nació a través de polítiques i iniciatives culturals transnacionals (campanyes, conferències, publicacions) i el projecte artístic anual Transeuropa festival. El mes de maig passat, el grup de Barcelona va tirar endavant el primer festival, en paral·lel a les altres ciutats europees impulsores.

llibertat d'expressió dels mitjans de comunicació i el dret al pluralisme informatiu cap a la societat civil, i la lluita contra la corrupció per obtenir més justícia social. S'han organitzat més de 50 consultes populars arreu d'Europa, que han derivat en tres campanyes transnacionals: la campanya Open Access Now, per forçar l'accés de la societat civil i de les periodistes als centres d'internament d'estrangers (CIE); la Iniciativa Europea per al Pluralisme Mediàtic, i la coalició de la Iniciativa Ciutadana Europea sobre la promoció i l'adopció d'una Renda Bàsica Europea, una campanya que s'iniciarà a tota Europa properament.

D'aquesta manera, neixen campanyes construïdes a partir de les inquietuds i les propostes de la societat civil que tenen en compte els diferents contextos i les realitats socials dels països europeus implicats. Gràcies a la recent normativa europea Iniciativa Ciutadana Europea (ICE), prevista al Tractat de Lisboa, aquestes propostes podran ser incloses a l'agenda de la Comissió Europea com a propostes

populars de lleis per fomentar l'acostament de la Unió Europea (UE) a la ciutadania, a partir de la recollida d'un milió de signatures a, com a mínim, set dels països membres de la UE.

En definitiva, l'objectiu del projecte People Power Participation i de les campanyes i les iniciatives populars vinculades a la normativa europea ICE és que la societat civil pugui pressionar, crear i proposar mesures concretes per canviar el model europeu i convertir-se en un agent actiu. Així mateix, fomenta una participació civil real a partir dels instruments disponibles, sense oblidar les limitacions i sense deixar de buscar eines més eficaces, donant espai a noves formes compartides de lluita per la igualtat, la justícia i la participació a través de la mobilització política i artística.

+INFO

Web: www.euroalter.com

Facebook: Transeuropa Barcelona

Transeuropa Festival, una eina artística de participació ciutadana

Catorze ciutats europees van formar part de la tercera edició del Transeuropa Festival el maig de 2012; una celebració simultània d'art i política que va incloure debats, actuacions, biblioteques vivents i exhibicions artístiques i filmiques, preparades per un grup d'activistes i professionals de la xarxa d'EA al voltant de tres temes principals: la crisi econòmica i les alternatives a les mesures d'austeritat, les noves formes de mobilització política i el seu potencial per replantejar la democràcia i les migracions com un tret essencial d'Europa.

A Barcelona, en col·laboració amb el CCCB i la Cinematèque de Tànger, es va presentar *Historia(s)*, una sèrie de curtmetratges sobre la primavera àrab que desgranaven la història recent del Líban, Tunísia i el Marroc i la seva repercussió als països del sud d'Europa. Al Pati Llimona, es va presentar la instal·lació *Una experiència sensorial de las fronteras*, a través de documentals que denuncien les polítiques migratòries de segregació i discriminació de la UE. *La Forêt*, per exemple, mostra els efectes de l'externalització de les fronteres de la UE tenint en compte la "subcontractació

del Marroc" en el rol de gendarme de la frontera hispano-marroquina, i com, prop de Ceuta, al bosc de Benyounes, les persones immigrants de l'Àfrica subsahariana s'autoorganitzen en xarxes de suport contra les violentes batudes de la policia marroquina. A *Distancias*, de Pilar Monsell, s'explica l'experiència de les immigrants que queden atrapades a les zones frontereres de muntanya o que són expulsades al desert; a *Solo Valiente*, d'Alex Muñoz, els infants esperen la seva oportunitat al port de Tànger per amagar-se als baixos d'un camió i passar la frontera. Així mateix, *Europlex*, d'Ursula Bienman i Angela Sanders, mostra la situació de les dones marroquines, que són víctimes i protagonistes alhora d'una economia de frontera on "es barreja el contraban amb la legalitat, l'economia submergida de subsistència amb els grans moviments transnacionals de mercaderies".

L'edició d'enguany del Transeuropa Festival ha mobilitzat més de 15.000 persones arreu d'Europa i ha comptat amb la participació d'intel·lectuals reconeguts com Franco Bifo Berardi, Guy Standing o Niko Paech.

A París, l'artista i activista Tania Bruguera va llegir el manifest *Migrants Manifesto* davant l'església de Saint Bernard –espai simbòlic de la violència contra les persones migrants– i, a Berlín, l'artista Hiwa Ka va convidar el públic a l'esdeveniment *Cooking*

with Mam, durant el qual l'artista i les participants van cuinar seguint les instruccions de la mare de Ka, des de l'Iraq, via Skype. El festival vol promoure espais de discussió i experimentació i propostes per impulsar una idea dife-rent d'Europa.

Transeuropa festival va dur activitats artístiques i culturals a 14 ciutats europees de manera simultània, el mes de maig d'enguany

A les CAF, els diners de la comunitat serveixen per fer front a les necessitats del col·lectiu

Jordi Borràs

Alternatives a la precarietat

El Transeuropa Festival també ha volgut analitzar les problemàtiques derivades de la crisi econòmica actual i donar a conèixer models alternatius de xarxes d'autogestió i autofinançament promogudes i protagonitzades directament per la ciutadania com a formes alternatives al consumisme.

És a dir, moviments socials i pràctiques comunitàries ja conegudes però no legitimades pel sistema, com és el cas de les comunitats autofinançades (CAF) i els bancs del temps. Alternatives Europees Barcelona s'ha centrat en aquestes estratègies, entenent que són necessitats compartides dins l'espai europeu per a la construcció de sistemes més equilibrats i maneres de fer fundades en la igualtat i la participació activa de la ciutadania.

Les CAF es plantegen com una manera de resoldre necessitats econòmiques que resulten indispensables a través de petits grups que construeixen xarxes on es fomenta la

confiança i "s'incentiva l'esforç", però s'evita l'acumulació. Estratègies útils que permeten obrir les possibilitats a models més inclusius i pluralistes i que fomenten la responsabilitat civil i el compromís social de la ciutadania. A més, es reprèn l'anomenada *economia informal* que sempre ha funcionat fora dels mecanismes financers. L'important és canalitzar aquestes sinergies i "donar-hi una mica de metodologia", segons afirma Jean Claude Rodríguez-Ferrera, impulsor de les comunitats autofinançades.

Els bancs del temps permeten construir plataformes i espais d'intercanvi de bones pràctiques on la societat civil reprèn el paper d'agent actiu que li correspon com a principal protagonista de la vida pública. Per mostrar aquests aspectes durant el festival, es va convidar l'associació sociocultural Ibn Batuta a comentar, en un taller, la seva experiència al barri del Raval de Barcelona.

Nosaltres també hi érem

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

Érem als inicis dels anys 80... no podria recordar exactament la data ni si era estiu o feia fred. Sé que era de nit i que hi havia molta gent. Els de casa em van dur cap a Vilafruns, a la vora de Sallent, cap als pous de la mina. Hi anàrem tots i jo, també. La solidaritat amb els miners tancats, entre els quals hi havia el meu avi i el meu tiet, s'expressava així; els infants també hi érem.

Recordo la impressió de la nit i la sensació de trepitjar sobre un terra que enfonsava l'avi. La sensació de mirar-me els peus i pensar... a sota hi ha l'avi i el tiet i ara els baixaran uns entrepans... els que hem fet a casa.

També recordo una altra impressió, la de la Guàrdia Civil. No sabia dir on eren, ni quina actitud tenien, ni si

eren molts, ni si formaven un cordó... Només sé que hi eren i que sabia que no estaven del nostre costat. L'endemà, no sé ni si hi va haver escola... el següent que recordo és que el tiet i l'avi van tornar a casa, que es parlava molt de tot plegat i que hi venien altres miners... i el Peret, el que va fer la guerra amb mon avi, era dels que més venia. També sé que hi havia els amics del meu tiet, que eren més joves i duïen barba.

Els infants que hem vist els nostres tancats als pous o que marxen de negre, els que miren la càmera sabent moltes coses que d'altres no saben, encara que no vulgui dir saber-ho tot, sempre més guardem dins el record dels que van lluitar per alguna cosa.

Anna Gabriel

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info
 TELEVISIÓ

La CNN censura un documental sobre la repressió a Bahrain

El documental de la CNN *iRevolution*, fet per la periodista Amber Lyon, no s'ha emès mai pel canal internacional d'aquesta televisió. Aquesta producció explica l'ús de les tecnologies i les xarxes socials per part de les activistes de les revolucions àrabs, entre elles, la de Bahrain. El cost del documental ha estat bastant alt -de prop de 100.000 dòlars- i ha guanyat diversos premis de l'àmbit periodístic. Malgrat tot, només ha estat retransmès una vegada per la CNN dels Estats Units. Al canal internacional de la televisió (iCNN), el que es pot veure a tot arreu, inclosos els països àrabs, només se n'han mostrat fragments de poca durada. A més, la periodista autora del documental va ser acomiadada de la CNN fa poc.

Per què un documental que ha costat tants diners a la cadena i que ha guanyat diversos premis no s'ha retransmès mai internacionalment? La teoria de Gleen Greenwald, columnista del diari britànic *The Guardian*, és que hi ha hagut una censura impulsada pels lobbies de pressió del govern de Bahrain. Greenwald explica que, des de l'inici de les revoltes àrabs, Bahrain ha invertit prop de 32 milions de dòlars per intentar netejar la seva imatge. Això ha anat lligat a la recerca de nous inversors que ha fet la CNN fora del món occidental, després de la crisi financera global. Un d'aquests inversors ha estat la monarquia de Bahrain, a través del Bahrain Economic Development Board, un lobby encarregat de netejar la imatge del

govern, especialment malmesa després de la repressió i els assassinats comesos contra activistes i manifestants. La relació amb la CNN ha estat estreta. Per exemple, aquest lobby va pagar íntegrament totes les despeses del canal durant la cobertura del Fòrum de Davos de 2008. La

cadena també hauria rebut trucades de les autoritats de Bahrain després de l'emissió de fragments del documental *iRevolution*. En resposta a les acusacions de censura, la CNN ha dit que les quantitats rebudes de Bahrain són tan petites que no poden influir en la línia editorial. L'au-

toral del documental, Amber Lyon, va demanar al director del canal iCNN, Tony Maddox, que emetessin el documental complet. Però, tot i que Maddox va acceptar la petició, mai no la va dur a terme. Poc després, la periodista va ser acomiadada. Amber Lyon va denunciar a través de Twitter que una cadena com la CNN "rebés diners de dictadors" i obviés el sofriment i la lluita del poble de Bahrain. Durant el rodatge del documental, molts dels activistes que van prestar declaració van sofrir empresonaments i accions violentes per part del règim i l'equip d'Amber Lyon va ser detingut, interrogat per l'exèrcit i obligat a esborrar imatges i vídeos, a més de ser vigilat i censurat durant la resta de la gravació. JAVIER BORRÀS

 TELEVISIÓ I RÀDIO

RTVV anuncia sancions disciplinàries a 50 treballadores

Radio Televisió Valenciana (RTVV) ha obert un expedient sancionador contra cinquanta treballadores que, suposadament, van participar en la invasió del plató de l'informatiu migdia de Canal 9 el dia 16 de juliol per protestar contra l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que reduirà la plantilla de l'ens radio-televisiu valencià a un terç.

Els fets que han originat la sanció van tenir lloc el mateix dia que

es van fer públics els detalls de l'ERO que afecta a 1.198 llocs de treball a RTVV. Aquell dia, la responsable d'informatius no va voler programar cap notícia sobre els acomiadaments. Com a resposta, un centenar de treballadores, entre les quals hi havia membres del comitè d'empresa, van entrar al plató de Canal 9 on es feia la retransmissió de l'informatiu. Durant prop de set minuts, amb el megafon a la mà, diverses integrants del comitè d'empresa

van denunciar els acomiadaments massius i la utilització partidista de la televisió i la radio autonòmiques.

Finalment, el 22 d'agost, la inspecció de treball va aprovar l'ERO, tot i que presenta moltes irregularitats, com el fet que les dades econòmiques publicades sobre el deute de RTVV no aporten detalls concrets sobre la despesa que suposa el personal i el funcionament regular. El comitè d'empresa també ha decla-

rat que la inclusió de treballadores a l'ERO s'està fent amb criteris selectius i denuncia l'obertura de l'expedient que busca l'acomiadament procedent per motius disciplinaris (sense indemnització) d'aquestes 50 treballadores.

Luís Sabater, excap del departament tècnic de RTVV, ha denunciat recentment (*El País*, 23 d'agost de 2012) que la reducció d'un 73% del personal fa pràcticament impossible mantenir la producció diària de

la radio i la televisió valencianes. De fet, el Consell de RTVV, amb majoria del PP, ja ha aprovat mesures per fomentar la subcontractació a l'ens públic des del mes de juliol, tal com han denunciat els partits de l'oposició presents en aquest organisme rector (*Público*, 22 d'agost de 2012). Sembla que el govern autonòmic vol aplicar la privatització que ha impulsat a d'altres sectors a la radiotelevisió pública. RAMON SAMBLAS

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radio-klara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpirtu.

arç
cooperativa
www.arccoop.coop

disco
100

COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC
a PERSONES i entitats
d'economia SOCIAL
www.cronda.coop

FESTA SÍ,
LLUITA TAMBÉ!
AGENDA DE LA TERRA.CAT

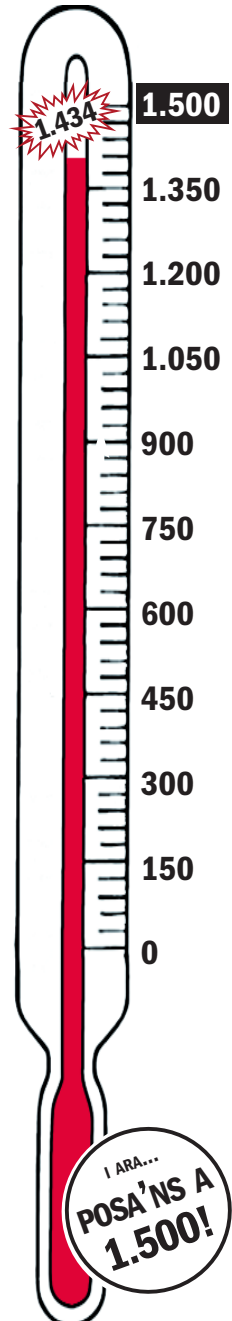

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

espai directa

· SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

US ARRIBA TARD LA DIRECTA AL VOSTRE BARRI, POBLE, LOCAL O BÚSTIA?

Poseu una 'Carne' a la vostra vida!

JA SABEU, SI VOLEU TENIR LA DIRECTA PUNTUALMENT I COL-LABORAR EN EL PROJECTE, BUSQUEU LA CARME DE LES VOSTRES VIDES!

I SI LA TROBEU O EN VOLEU ESDEVENIR, ESCRIVIU A:

POSAUNACARMEALTEUBARRI@SETMANARIDIRECTA.INFO

+INFO: directa@setmanaridirecta.info

CONTRA LA LLEI DEL SILENCI

POSEM LA DIRECTA*
SETMANARI DE COMUNICACIÓ

la veu del carrer minut a minut
www.setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriuiu a sota el número de compte corrent) / Ingress

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

· PUNTS DE VENDA

- BARCELONA. GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilar-dell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcoberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 4. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdguer, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distriuinyes · Sant Ramon, 22. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaetà, 73. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petriillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanariirecta.info

ITÀLIA · LES MOBILITZACIONS A LA VALL DE SUSÀ CONTINUEN MALGRAT UNA DÈCADA DE REPRESSIÓ FEROTGE

La policia italiana deté dues activistes antiTAV en una nova macrobatuda

Marco Santopadre
Roma

Les primeres víctimes de la repressió de l'Estat italià contra els moviments socials i les activistes que s'oposen a la devastació del territori que representa la construcció de l'alta velocitat (TAV) de Torí a Lió van ser Sole, Maria Soledad Rosas, i Baleno, Edoardo Marsari. Les dues van ser empresonades i recloses en aïllament sota l'acusació de sabotatge i ecoterrorisme contra centrals elèctriques i torres telefòniques. Totes dues van morir, oficialment, per suïcidi. Era el 1998.

Les darreres víctimes es diuen Massimo Passamani i Daniela Battisti. Totes dues, conegudes militants anarquistes, van ser detingudes la nit del 27 d'agost per la Policia Política de Trento sota les acusacions greus d'incendi i desperfectes, manifestacions violentes i una okupació. Paral·lelament, agents de la policia van registrar dos centres socials anarquistes de Trento i Rovereto (al nord d'Itàlia, quasi a la frontera

La policia va registrar dos centres socials anarquistes i els habitatges de diverses militants

amb Àustria) i els habitatges de diverses militants del moviment contrari al TAV. Passamani, de 40 anys, ha estat acusat de ser el cap d'una organització "anarco-insurreccional", una associació subversiva que s'hauria dedicat a promoure activitats il·legals dins el moviment d'oposició al TAV.

Els diaris italians, sobretot els controlats pels *lobbies* i els partits que donen suport a l'alta velocitat, de seguida van publicitar la notícia i els "mètodes violents" d'una part del moviment. Els mitjans van demanar a les altres activistes, les "pacífiques", que se'n distanciessin. Passamani ja havia estat empresonat el

Les activistes han defensat la vall enfrontant-se, de vegades obertament, als carabinieri

1996, després d'haver hagut de fugir a París per escapar d'una ordre de recerca i captura. Va ser posat en llibertat el 1998, quan va quedar clar que els delictes que se li imputaven eren falsos, però l'any 2004 va ser arrestat novament durant una setmana sota l'acusació d'haver participat en una baralla contra feixistes als afores de la universitat de Trento. El 2006, Passamani va prendre la torxa olímpica de la mà d'un atleta de les Olimpíades d'hivern de Torí i va tornar a ser detingut. En aquesta ocasió, també va ser absolt de les acusacions de resistència a l'autoritat i violència contra un agent. Passamani és, evidentment, un membre actiu dels moviments socials de la regió i contra la devastació del medi des de fa molt anys. Per a les seves companyes, es tracta d'un cap de turc: la policia l'ha arrestat sense proves cada vegada que ha decidit colpejar els moviments d'esquerres i, particularment, els anarquistes.

L'operació de la nit del 27 d'agost va ser la darrera d'una llarga sèrie de macrobatudes que han tingut lloc a moltes ciutats italianes contra activistes antiTAV, que han estat acusades de delictes greus pel simple fet d'haver participat en manifestacions i avalots. El gener passat, una gran batuda ordenada pel fiscal de

Torí Giancarlo Caselli –magistrat proper al Partit Democràtic (PD) de centreesquerra– va dur 25 activistes a la presó i, durant els mesos successius, una altra desena de persones han estat arrestades sota acusacions molt greus –però ridícules.

El moviment no ha acceptat la divisió entre bons i dolents que vol fer la premsa italiana

Malgrat tot, el moviment no ha acceptat la divisió entre *bons* i *dolents* que vol fer la premsa italiana. Els mètodes de lluita i els objectius de les manifestacions es decideixen en assemblees populars on hi participen totes les visions de la lluita. Per les activistes, és evident que, si s'ha de fer una acció més contundent –bloquejar una autopista amb barricades o tallar l'electricitat de les falses obres de Chiomonte–, s'ha de comptar amb el consens de l'assemblea i de les habitants de la petita vall del nord de Torí, la vall de Susa. Una terra que defensa el seu futur des de fa vint

LIDINE Ma sarà battaglia al riesame: «Accuse inconsistenti»
Passamani in silenzio

Massimo Passamani si è avvalso della facoltà di non rispondere. Il leader degli anarchici presentati è rimasto in silenzio davanti al giudice, ma la difesa è pronta a dare battaglia al Tribunale del riesame. L'avvocato Giampaolo Mattet, che martedì ha depositato il ricorso per chiedere la revoca della misura cautelare, ribadisce «l'assoluta inconsistenza delle accuse mosse dalla procura e di «corto circuito logico» delle contestazioni. Anche Passamani, che da lunedì è rinchiuso nel carcere di Tolmezzo, è rimasto «sconcertato» dal livello di contestazioni che gli vengono mosse. Accuse di cui, secondo la difesa, mancherebbero le prove. «Passamani viene considerato il promotore di azioni riferibili ad una organizzazione sovversiva di cui non esiste prova. Non vi sono né una sede né un organigramma o una base logistica. C'è un'organizzazione battezzata dalla procura Gait, Gruppo anarchico insurrezionalista trentino, la cui esistenza non è provata. E anche rispetto agli episodi di danneggiamento contestati»

prosegue la difesa - per quanto ho potuto leggere, manca la prova che ai fatti riconducibili a Passamani o ad uno degli anarchici. L'operazione «oxidiana» (così che in latino) che ha portato all'arresto di Passamani, era partita il 6 ottobre 2009 (all'indomani dell'occupazione dell'asilo di via Marconi) ed è terminata il 21 agosto scorso, con 43 persone indagate (8 positività sotto al vaglio). Tutti devono rispondere di associazione sovversiva; questo il reato ravvisato dal gip Carlo Ancora, mentre l'accusa contestata dalla procura è di associazione con finalità di sovversione dell'ordine democratico. Il invece finita ai domiciliari Daniela Battisti, l'avvocato Mattet ha presentato ricorso al tribunale del riesame contro la misura cautelare. È stato invece fissato per martedì prossimo l'interrogatorio di garanzia.

M. Passamani ha estat acusat de ser el cap d'una organització "anarco-insurreccional"

anys sense deixar-se intimidar per les amenaces i les batudes policials i sense deixar-se comprar per les ofertes del govern.

Fins ara, la lluita ha aconseguit resultats importants: la finalització de les obres ha estat notablement retardada i quasi bloquejada. El govern ha hagut d'enviar un miler d'efectius –entre militars i policia– a la vall per defensar el que anomenen "obres", però que, de fet, és una mena de fort que ha servit per imposar-se i demostrar que s'ha començat a treballar. I, sobretot, per poder demanar el fons a la Unió Europea, que no els l'ha assignat a causa del retard en l'execució. Això ha aixecat les iras de les empreses constructores involucrades en aquesta obra tan costosa –en general, companyies vinculades al PD. Recentment, les accions del moviment s'han enfocat contra algunes d'aquestes empreses, moltes lligades a la criminalitat organitzada, la màfia, que segons diverses denúncies s'ha infiltrat en el negoci. Les activistes han ocupat les seus d'algunes d'aquestes empreses i han fet pintades contra membres de la plantilla que s'ocupen de la desforestació de la vall. Alguns sindicats han denunciat aquestes iniciatives i han condemnat el moviment. Afirment que "hi ha fei-

nes i feines", però que no es pot acceptar que responsabilitzin les treballadores de la destrucció de la vall. També defensen que un desenvolupament sa del territori crearia molt més llocs de treball que l'obra momentània de l'alta velocitat.

Els darrers mesos, el moviment ha tornat a fer sortir al carrer desenes de milers de persones, tot i que la policia usa la violència contra la gent indefensa i dispara centenars de bales de gas lacrimogen CS –altament tòxic i prohibit per les convencions internacionals– contra les manifestants. Les anomenades *forces de l'ordre* s'estan començant a posar nervioses; d'una banda, demanen que s'utilitzin mètodes encara més ferotges i violents, de l'altra, alguns sindicats de la policia han demanat al govern que retiri els efectius de la vall de Susa i els substitueixi per militars perquè el risc és "massa alt". Una victòria del moviment contrari al TAV, reforçada per la renúncia, primer per part de Portugal i després de Rússia, de construir línies d'alta velocitat. Si l'anomenat corredor Lisboa-Kíev ja no existeix, de què serveix la construcció de la línia entre Torí i Lió, tenint en compte que en aquest territori ja hi ha una línia d'alta velocitat que ningú no utilitza?

roda el món

GUATEMALA • L'EMPRESA MINERA SAN RAFAEL ASSETJA EL VEÏNAT QUE S'HA NEGAT A VENDRE LES SEVES TERRES

“La meua salut es deteriora, però prefereixo resistir i morir aquí”

Roger Suso
San Rafael Las Flores

Clodoveo Rodríguez, *don Clodo*, un ancià de 78 anys veí de San Rafael Las Flores, una població a l'est de Guatemala, fa mesos que viu envoltat de maquinària d'obra, soroll, pols i tanques. La seva casa ha quedat envoltada per les instal·lacions d'una mina propietat de l'empresa Minera San Rafael SA, subsidiària de la canadenc Tahoe Resources.

Per instal·lar-se a la població, la companyia va haver de comprar els terrenys on avui hi ha la mina El Escobal -un dels jaciments de plata més grans del món, a més de plom, zinc i or- al veïnat.

Moltes veïnes van vendre les seves propietats, d'altres no ho van fer. Un dels que no va vendre és Rodríguez. La seva propietat és la més propera a la mina i la seva parcel·la de terreny, que ha destinat a l'agricultura i la cria de vaques per la seva subsistència, ha quedat envoltada i engabiada per una mala de metall. Només pot arribar al casc urbà a través d'un camí veïnal, escortat per tanques de filferro d'arc i guàrdies privats de l'empresa armats amb escopetes i càmera de fotos.

“El que nosaltres preveiem aquí és un conflicte social a favor de la defensa de la terra”

“Això ho deixaran ben pobre”, diu don Clodo, que es resisteix a vendre les terres que va heretar de la família. “Aquí hi ha les meves arrels i la meua vida. Hi ha pressions, dormo malament i la meua salut es deteriora, però prefereixo resistir i morir aquí”, sentència.

L'activitat minera, a Guatemala, és una de les destinacions principals de la inversió privada a causa de l'augment mundial de la demanda de metalls de les economies emergents, l'escalada dels preus i els avanços tecnològics i, especialment, perquè l'Estat ofereix les regalies

més baixes del món (a l'1%) a les empreses extractives. El ressorgiment de la mineria també ha implicat conflictitat social, degradació mediambiental i episodis de violència. El cas paradigmàtic és la mina d'or Marlin, situada als municipis maies de San Miguel Ixtahuacán i Sipacapa, propietat de l'empresa canadenc Goldcorp Inc.

El projecte principal de Minera San Rafael és la mina de plata El Escobal, ubicada al municipi de 20.000 habitants de San Rafael Las Flores, i la seva explotació està prevista pel 2013. La llicència d'exploració es va atorgar a Goldcorp l'any 2007, sota la presidència d'Oscar Berger. Aleshores, Kevin McArthur era el president de la companyia. El 2008, McArthur va deixar Goldcorp i, el 2010, “cansat de jugar a golf”, va fundar Tahoe Resources. Aquell mateix any, Tahoe Resources va comprar el 60% de les accions del projecte El Escobal a Goldcorp, que va passar a controlar el 40% de Tahoe Resources. Així mateix, la llicència d'El Escobal no és l'única de què disposa l'empresa, ja que, des del maig, compta amb dues llicències noves, una per la mina Juan Bosco i l'altra per la mina Andrés, que abasten San Rafael Las Flores i els municipis limítrofs.

Els informes

El municipi en qüestió, mancat de serveis públics bàsics i freturós d'oportunitats de treball assalariat, afronta conflictes que han sorgit arran de la mina. Segons afirma telefònicament Rita M. Flohr, encarregada de Relacions Públiques de l'empresa, “les habitants són recíproques, col·laboradores i entenen el projecte”. Per a la minera, no existeix cap conflictitat.

Roberto Pivaral, mecànic, agricultor i un dels líders de l'oposició ciutadana a la mina, no pensa el mateix. Per a ell, “la gent està dividida entre els propietaris que han venut els terrenys i els que no; i entre els que es preocupen pel model de desenvolupament i la naturalesa i els petits comerciants i restauradors que es beneficien de la presència de la mina”.

Quan se li pregunta per què s'oposa a la mina, Pivaral treu l'informe d'anàlisi de l'estudi d'im-

La parcel·la de Don Clodo, al municipi de San Rafael Las Flores, ha quedat engabiada per les instal·lacions de l'empresa minera

pacte ambiental que va publicar l'enginyer nord-americà Rob Robinson el mes de març. “Tahoe Resources obtindrà uns guanys extraordinaris amb aquesta mina. El 32% del que generi la inversió es quedarà a Guatemala i el 68% se n'anirà cap al Canadà. D'aquesta manera, la major part de la riquesa d'aquests recursos minerals no renovables serà exportada”.

Respecte a l'impacte ambiental, Pivaral esmenta el drenatge àcid de roca ocasionat per lixiviació com un dels riscos més greus i perillosos que es poden experimentar, així com “el disseny inadequat dels abocadors que ha plantejat la minera, per la possibilitat de ruptura que hi ha tenint en compte que la regió és un lloc sísmic”. El veïnat també es mostra preocupat per la possible contaminació de la llacuna d'Ayarza i els rius del poble. “Els cultius que es produeixen prop de la mina tindran mercat o podran satisfer la seguretat alimentària?”, es pregunta -resignat- Pivaral.

Les habitants del poble es van plantejar la necessitat de fer una consulta per decidir democràticament la presència de la mina a la

zona. Óscar Morales, vicepresident de la Comissió Específica de la Consulta, amb els documents a la mà, mostra que, el novembre de 2011, es van presentar al govern municipal els documents per la celebració d'una consulta, a petició del 10% de veïnes, tal com contemplen els articles del Codi Municipal. No obstant això, la consulta encara no s'ha celebrat i l'empresa ja ha començat a treballar. Segons Morales, “la minera ha recorregut a la compra de voluntats per silenciar l'oposició i, a través de recursos de nul·litat i reposició, ha aturat la consulta”.

El demà

Més enllà de l'obertura de la mina i el setge a don Clodo, el demà presagia desesperança i mobilitzacions, però, sobretot, conflictes. “La gent està embravida i molt cansada dels enganys i la desinformació de Tahoe Resources i del govern d'Otto Pérez Molina. No respecten res. Els militars ja van començar a registrar a certa gent. No ens aturarem. La gent està disposada a tot. Això escalarà, segur”, diu l'activista Anatolio V. (nom canviat). “La via legal és una fal·làcia. Els interessos capitalistes

estàn protegits per la llei. Hi ha gent que desitja alçar-se en armes per defensar la justícia i el poble... i si ens passa qualsevol cosa dolenta, tenim una brigada del Batalló Jalapa de la nostra part. Morts avui i no demà!”, acaba dient Anatolio V.

A l'altra banda de la muntanya que escarba l'empresa, hi viu un dels pobles originaris de Guatemala, el poble xinka. “Els també s'oposen a la mineria i, amb el Batalló Jalapa, que consta de prop de 20.000 homes xinkas de Santa María de Xalapán armats amb escopetes i matxets, defensaran la terra comunal xinka i la naturalesa si les coses empitjoren”, sosté Anatolio V.

Quines són les perspectives, doncs? “La mina obrirà segur. Continuaran criminalitzant l'oposició, contaminaran i el govern tolerarà que ho facin”, diu Pivaral. “El que nosaltres preveiem aquí és un conflicte social a favor de la defensa de la terra i el poble s'està organitzant per respondre davant les intencions del govern. El conflicte s'agreuja si el govern, amb tot el que ja sap, decideix mantenir l'explotació minera”, sosté Éver Benito, un dels líders del poble xinka.

ROGER SUSO

SÍRIA · EL NOU ENVIAT DE L'ONU I DE LA LLIGA ÀRAB DIU QUE LA SEVA MISSIÓ ÉS "QUASI IMPOSSIBLE"

La ingerència estrangera complica la solució al conflicte siríà

Nicolas Lupo
Beirut

La solució al conflicte siríà, enquistat des de fa mesos, ja no passa per un diàleg que només inclogui les parts implicades a nivell intern. Si bé el conflicte armat es limita al territori de Síria, la participació d'altres estats en suport d'uns o altres sectors ha augmentat de manera significativa durant els últims mesos, cosa que fa necessari que siguin part d'una solució improbable a curt termini. El nou enviat de l'ONU i de la Lliga Àrab, l'algerià Lakhdar Brahimi, va arribar a Egipte el diumenge 9 de setembre per fer una primera ronda de contactes, un viatge que hauria d'incloure Síria.

Fa uns dies, Brahimi va declarar que la seva missió era "quasi impossible", matisant les paraules del seu predecessor, Kofi Annan, que va dir que era "impossible". Brahimi deixava entreveure les dificultats per apaivagar un conflicte en el qual cap de les parts implicades vol fer el primer pas. El president al-Assad no es planteja una retirada del poder, mentre que molts sectors rebels afirmen que "no deixaran de lluitar fins que caigui Bashar", com explicava Ahmad, un treballador del Carrefour que ara empunya un *Kalàixnikov*.

L'agreujament de la violència ha dissortat en paral·lel a un augment de la participació d'altres estats a favor del règim o dels grups rebels. Turquia, que comparteix frontera amb Síria i sempre havia mantingut bones relacions amb el règim, ja ha demanat la dimissió d'al-Assad en nombroses ocasions. El control dels territoris al nord d'Àlep per part dels rebels els permet creuar a Turquia i rebre material.

Aquesta frontera turca és un dels punts per on entren armes

Veïnes del districte Baba Amr de la ciutat d'Homs observen els edificis pràcticament enrunats, el 29 de març d'enguany

finançades per l'Aràbia Saudita, Qatar i Turquia, que acaben en mans dels rebels. Els serveis secrets nord-americans col·laboren amb aquests països aconsellant-los quins grups han de ser els destinataris d'aquestes armes, segons va afirmar un oficial de la CIA. Amb el pas dels mesos, l'ajuda ha anat en augment. Des dels 25 milions d'euros amb els quals els EUA volen finançar l'oposició, fins a l'ajuda tecnològica i els consells militars oferts per Gran Bretanya i França, tothom busca posicionar-se davant un possible govern format pels actuals líders rebels.

Els interessos dels països del Golf en el conflicte siríà no es limiten a la seva aliança amb els EUA. Convertida en la principal potència de l'Orient Mitjà de les últimes dècades gràcies a la seva riquesa en petroli, la monarquia wahhabitada de l'A-

ràbia Saudita fa temps que aspira a estendre el seu poder per la regió. Els seus interessos es veien amenaçats per la creixent influència de l'Iran i el triangle que formava juntament amb Síria i el partit-milícia libanès Hezbollah i la caiguda del règim suposaria la ruptura d'aquest nexu. Algunes analistes, com el periodista Ilya U. Topper, creuen que a l'Aràbia Saudita li convé una radicalització dels diferents grups rebels i que el conflicte s'allargui per ampliar la seva influència al país.

L'Iran perdria la seva influència regional

Si cau el règim d'al-Assad, l'Iran seria la gran perdedora. La seva influència a la regió havia crescut gràcies a l'enfortiment de les relacions amb l'Iraq post-Saddam i la resposta reeixida de Hezbollah contra l'atac

d'Israel durant la guerra del Líban de l'estiu de 2006. La caiguda del règim d'al-Assad representaria l'aïllament de Hezbollah i difuminaria les seves aspiracions d'expansió a la regió en un moment en què la seva economia es ressent de l'enduriment de les sancions. L'ONU va afirmar que l'Iran continuava enviant armes al règim i algunes persones refugiades sirianes al Líban van denunciar la presència iraniana als centres de detenció i tortura de l'exèrcit siríà.

"Un dels problemes ha estat que el règim no va proposar reformes profundes durant els primers mesos des de l'inici de les manifestacions", explica Nasser, un músic de Damasc que ara viu a Beirut. Durant aquest temps, l'Exèrcit Lliure de Síria ha millorat la seva organització de manera substancial, però també han

aparegut grups gihadistes i fonamentalistes islàmics que, sense ser majoritaris, han guanyat pes entre els grups armats gràcies a l'experiència acumulada per alguns a Líbia o a l'Iraq.

L'interès dels EUA per Síria es basa més en qüestions polítiques i geoestratègiques que no pas en la recerca del control dels recursos naturals -com va passar a l'Iraq-, dels quals Síria no disposa. La caiguda d'al-Assad debilitaria el règim dels aiatol·làs en un moment en què els EUA, Europa i, sobretot, Israel veuen el progressos del programa nuclear iranià com una amenaça. El temor dels EUA i Israel és que el futur govern sigui hostil al segon. Síria, que comparteix frontera amb Israel, era una de les claus per avançar en un possible procés de pau, malgrat la tensió que sempre ha caracteritzat les relacions entre els dos països.

Per la seva part, Rússia considera Síria com la seva "porta del darrere", segons va afirmar el diputat rus Andrei Klimov en unes declaracions a la BBC. El govern rus interpreta la presència de radicals islamistes a Síria com una amenaça per a la seva seguretat nacional perquè podrien tenir com a objectiu la regió inestable del Caucas. A més d'això, Síria ha estat "l'únic país del Pròxim Orient que seguia els consells de Rússia". Tot i que les últimes declaracions de la classe política russa deixen entreveure que Bashar al-Assad no pot continuar en el càrrec, la federació no vol deixar caure el seu aliat a qualsevol preu. Amb aquesta política d'ingerència de nombrosos països, Síria s'està convertint en el nou Líban de la regió, un país que va patir setze anys de guerra a causa, en part, dels interessos oposats dels estats implicats.

300 grups
lluitant per un món
sostenible i just

apunta't a
l'ecologisme social

www.ecologistesenaccio.cat

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

El concert contra Eurovegas s'ha vist obligat a reformular-se

El que havia de ser un concert a Cornellà de Llobregat es converteix en una jornada reivindicativa a favor del Delta, amb una caminada pel Parc Agrari i un concert en el marc del festival Esperanzah!

Mireia Chavarria
expressions@setmanaridirecta.info

La migració de les aus especuladores del Llobregat a Madrid també fa volar algunes de les artistes que s'havien compromès a formar part del cartell del concert. Finalment, la Plataforma Aturem Eurovegas-Salvem el Delta del Llobregat suspèn el concert que havia previst fer el dissabte 15 de setembre i organitza una marxa reivindicativa que partirà de Cornellà i desembocarà a la platja del Prat, passant pel Parc Agrari, on es duran a terme diverses accions simbòliques a favor de la protecció del Delta, però també de suport a la lluita del poble madrileny. Bongo

Bongo Botrako i Amparo Sánchez, rebran la marxa amb un concert a la platja del Prat de Llobregat

Botrako i Amparo Sánchez, que ja formaven part de la programació anterior, rebran la marxa amb un concert a la vora del mar. Així doncs, finalment, el dia 15 de setembre, en el marc de la programació del festival Esperanzah! 2012, es farà una jornada reivindicativa en solidaritat amb Madrid i en defensa d'un Delta que encara es veu amenaçat.

El concert inicial, que incloïa la participació de grups com Estopa,

Amparo Sánchez, una de les artistes que actuarà al concert en defensa del Delta del Llobregat del 15 de setembre

Antonio Orozco, Pastora i Albert Pla i del periodista Jordi Évole, s'havia concebut com a part de la lluita contra el macrocomplex del joc i l'oci en què el nord-americà Sheldon Adelson volia convertir el delta del Llobregat. Impulsat per la plataforma que es va constituir el mes març per posar fre a aquest projecte especulatiu mastodòntic, s'havia previst celebrar l'acte després de l'anunci del veredict sobre la ubicació de l'Eurovegas. Tanmateix, s'havia acordat que, passés el que passés, el concert es mantindria.

Però les coses no han anat tal com s'esperava. Aquest cap de setmana, la companyia Las Vegas Sands ha confirmat públicament

que l'Eurovegas aixecaria el vol i, finalment, posaria el niu a Madrid, probablement a uns terrenys prop d'Alcorcón. Després de tota la feina feta per la plataforma -en la qual la Directa va participar amb l'elaboració d'un suplement especial sobre el magnat Adelson i la riquesa natural de l'indret-, aquest anunci ha estat considerat com una petita victòria. No obstant això, l'eslògan que encapçala el manifest indica que la lluita no se cenyeix només a Catalunya: *Eurovegas, ni aquí ni enlloc!* Per tant, la solidaritat amb el poble de Madrid era lògica i imminent. Tot plegat, però, ha generat dubtes entre membres de la plataforma i alguns dels artistes. La retirada d'Albert Pla va ser la

got a que va fer convocar una assemblea d'urgència. I és que, si els artistes més capaços d'atraure públic no acudien a la cita, la Plataforma Aturem Eurovegas no podia assumir els costos econòmics de la vetllada. És per això que es va veure obligada a renunciar al concert previst inicialment i va decidir reformular la jornada.

Tot i que la plataforma s'ha responsabilitzat públicament de la suspensió de la iniciativa, diversos organitzadors i voluntaris parlen de falta de compromís d'alguns dels músics participants, que no han tingut en compte tota la mobilització de la resta d'artistes, professionals i voluntaris, ni tampoc les despeses econòmiques que ha

suposat l'organització de l'esdeveniment. Afortunadament, s'ha pogut trobar una alternativa que coincideix amb les reivindicacions que s'havien llançat des del principi, d'oposició al model de creixement econòmic basat en l'especulació urbanística i financera, a la promesa de llocs de treball -evidentment precaris- que generaria l'Eurovegas, a la despesa que suposaria el projecte per a les arques públiques i a la corrupció, les màfies, les drogues, la prostitució i el foment de les ludopaties que implicaria. Totes aquestes crítiques

Si els artistes més capaços d'atraure públic no acudien a la cita, la plataforma no podia assumir els costos econòmics

són comunes, tant si el complex posa les seves arrels a Catalunya com a Madrid o en algun altre indret de l'Estat espanyol. Amb aquesta nova programació, la Plataforma Aturem Eurovegas mostra que és conscient que les terres fèrtils del delta del Llobregat continuen estant amenaçades -ja que encara són la nineta dels ulls de monstres especulatiu de la talla d'Adelson o Bañuelos, promotor de Barcelona World- i que, per tant, la lluita no ha fet més que començar.

LIBRES

Lletres a favor del plurilingüisme, ara en català

Pol-len edicions i Pamiela editorial tradueixen al català 'Moroak gara behelaino artean?' de Joseba Sarrionandia

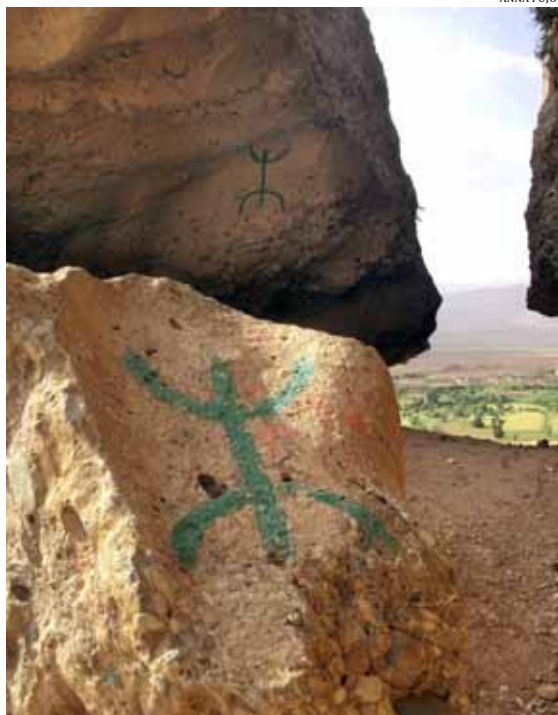
Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Des de la clandestinitat, un dels autors més prolífics i rellevants de la literatura en èuscar, Joseba Sarrionandia Uribebarrea, va escriure *Moroak gara behelaino artean?* Aquest assaig basat en el treball de Pedro Hilario Sarrionandia, autor de la primera gramàtica de l'idioma amazic, ha estat considerat una crida a la pluralitat cultural i al plurilingüisme per sobre del monolingüisme. Després de quatre reedicions en l'idioma originari, Pol-len i l'editorial èuscara Pamiela -autora dels llançaments anteriors- han unit esforços per poder traduir l'obra -cridada a esdevenir un clàssic de la literatura basca- al català.

El text de Sarrionandia va rebre el premi Euskadi l'octubre de 2011, per la seva profunditat intel·lectual, per la riquesa de les

El projecte es presentarà en el marc de la trentena Setmana del llibre en català

seves reflexions, pel fet de ser una gran història de l'imperialisme i, en l'àmbit formal, per la seva originalitat i pel gran esforç de documentació dut a terme per l'autor, elements que converteixen l'obra en un assaig de referència. La notícia del guardó, però, va transcendir el marc purament literari perquè, després que el jurat li atorgués -per unanimitat- la quantia econòmica del premi (18.000 euros), els diners van ser retinguts fins que no s'aclarissin les suposades causes pendents de Sarrionandia amb la justícia. L'autor, que des de l'any 1985 viu amagat a conseqüència de la seva fugida de la presó, on complia condemna per ser membre de la banda armada

ANNA PUJOL

El poble amazic, com Euskal Herria i els Països Catalans, ha patit durant dècades la repressió lingüística i cultural

ETA, mai no el va poder recollir; la seva germana ho va fer per ell i va llegir una carta emotiva on Joseba donava les gràcies "als que havien defensat el satanitzat". Però, finalment, davant la sorpresa de les acusadores, es va poder constatar que Joseba Sarrionandia ja no tenia cap causa pendent amb la justícia.

En el marc de la trentena Setmana del llibre en català, que se celebra del 7 al 16 de setembre a Barcelona, es presentarà aquest projecte, que, després de la fase de traducció, s'intentarà materialitzar mitjançant el microfinançament i altres sistemes, també interessants i necessaris, gràcies a la irrupció de les editorials Pol-len edicions, Tigre de Paper i Editorial Proteus (la més veterana) a la mostra. Aquestes editorials no només tenen en comú l'aposta pel pensament crític i el debat, sinó

que són cooperatives i, aprofitant que el 2012 és l'any del cooperativisme, pretenen donar una visió alternativa d'aquest tipus de fires.

+INFO

Projecte:
www.pol-len.cat/moroak

Editorials:
www.pol-len.cat
www.pamiela.com
www.tigredepaper.cat
www.editorialproteus.com

Setmana del llibre en català
Del 7 al 16 de setembre
Avinguda de la Catedral
Barcelona
www.lasetmana.cat

CAMPANYES

Monuments d'arreu del món amb un clic

Milers de voluntàries d'arreu del món penjaran fotografies de llocs històrics sota llicència lliure a través de Viquipèdia durant el mes de setembre

MIHAI PETRE

Vista d'hivern del Monestir de Chiajna, als afores de Bucarest

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

La iniciativa va sorgir el 2010 a Bèlgica, on es va convocar un concurs de fotografia, mitjançant la Viquipèdia, per retratar tots els espais històrics del país. De seguida hi va haver una allau de fotografies d'usuàries que, sota llicència Creative Commons (Wikimedia Commons), les anaven penjant en aquesta enciclopèdia creada per les entrades d'internautes i que trobem en quasi qualsevol llengua. Arran de l'èxit de l'experiència, la darrera edició es va convocar a escala europea. La crida va reunir un total de 5.000 fotògrafes de divuit estats europeus, que van carregar més de 168.000 fotografies de 2.000 monuments diferents, fet que va generar un gran nombre d'informació digital, vista i copsada per moltes mirades diferents. Cal remarcar la participació de l'àmbit catalano-parlant, que el 2011 va aportar més de 8.000 fotografies de 2.000 espais diferents.

Gràcies a la col·laboració desinteressada de tantes persones, aquest any s'ha decidit que la iniciativa sigui d'àmbit mundial i comptarà amb la participació de trenta països, entre els quals trobem les Filipines, Ghana o l'Índia. Per poder-hi participar, hi ha temps fins el 30 de setembre i s'ha d'entrar a la pàgina on s'expliquen les bases. A més dels premis generals, hi ha organismes d'algun país que també atorguen premis a les seves fotògrafes. Les instantànies es valoren per

la seva originalitat, per la tècnica i també pel valor com a font de documentació històrica. Per decidir les guanyadores, primer es farà una tria a escala local i després a escala mundial. Cal dir que, durant les primeres hores, la persona que hi ha aportat més fotografies ha estat un català.

En alguns indrets dels Països Catalans, ja s'estan organitzant gimcanes fotogràfiques als monuments locals. És el cas de les convocatòries fetes per la Wiki Takes Palafrugell el 8 de setembre o la Wiki Takes Pla d'Urgell el 15 del mateix mes. Així doncs, el concurs esdevé una bona eina per mostrar les històries dels diferents països a partir de mirades extraoficials, unes visions que, en molts casos, poden oferir versions de la història més subversives i, d'aquesta manera, generar debat. Per altra banda, qualsevol usuària de la xarxa pot entrar a la pàgina web i utilitzar les fotografies, sempre que n'esmenti l'autoria. En definitiva, una gran base de dades d'àmbit mundial sobre els espais històrics de cada país.

+INFO

A escala mundial:
www.wikilovesmonuments.org
Àmbit català:
www.wikilovesmonuments.cat
Base de dades de Viquipèdia de les fotografies amb llicència Creative Commons
<http://commons.wikimedia.org>

expressions

MÚSICA

A Vic, no tot és un mercat

El Sugar Il·legal Fest i el Festival Hotelier seran la contraprogramació al Mercat de Música Viva de Vic

Actuació del grup Zeidun al Sugar Il·legal Fest 2010

És innegable que el Mercat de Música Viva de Vic (MMVV) ha esdevingut un dels esdeveniments musicals de Catalunya. A mitjans de setembre, per Vic, hi passa molta gent; tot i això, no cal oblidar que l'esperit del MMVV és fer indústria musical. A la seva contra, l'esperit contracultural va brotar fa anys.

Joan Gener
expressions@setmanaridirecta.info

Sota la xemeneia del Sucre i coincidint amb el Mercat, s'hi farà el Sugar Il·legal Fest, que, segons l'organització és: "Una resposta a un festival pensat des de i per la indústria musical, aquella espècie de fira comercial per sangoneres, promotors i discogràfiques que és el MMVV. Nosaltres ens passem pel forro tots els seus preceptes; el Sugar Fest és un festival sense intermediaris ni escenari ni llums ni grans equips

de so ni res més que l'estrictament necessari per prendre el carrer. I el més important de tot: sense permisos legals". El Sugar Fest és actitud i música, la contracultura del *fest'ho tu mateix*, la resistència contra la música feta mercat.

El Sugar Il·legal Fest és un bon calibrador de l'escena punk i hardcore de Catalunya, però, alhora, és capaç d'obrir el filtre i parar l'orella a grups que tenen l'actitud feréstega com un signe d'identitat. En aquesta tretzena edició, el 14 de setembre, podreu suar amb FP, Eric Fuentes & El

Festival Hotelier

Hotel Can Pamplona, Vic
13, 14 i 15 de setembre

Sugar Il·legal Fest

Xemeneia el Sucre, Vic
14 i 15 de setembre

Mal o la J.C Orquesta i el 15, amb Bullit, Tropical Iceland o Steel Thunder, entre d'altres. Diuen que sempre hi ha actuacions inesperades dels Surfing Sirlés i, l'any passat, hi van tocar Mujeres.

I per si amb un no en tinguéssiu prou, podeu dividir-vos en dos i treure el cap a la tercera edició del Festival Hotelier, "tres dies de música, de birra, d'amistat, d'èxtasi, d'insitu, de mala llet, de molts pitis, de suor i sang, de cremar panxa i consumir fetge, de poques ties i massa tios, de Luca Masseroni". Del dijous 13 al dissabte 15 a l'Hotel Can Pamplona, amb un cartell extens i intens (Esperit!, El tercer semestre, Dulce Pájara de Juventud, Naturalesa Salvatge, Aliment, Univers, L'Hereu Escampa o Miss Carussel, entre molts d'altres).

BLU-RAY/DVD

El niño de la bicicleta

(Cameo, 2011)

Directors i guionistes: Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne
Durada: 87 minuts

Uns habituals del cinema europeu més orientat a l'exploració de conflictes d'abast social, els germans Dardenne (*Rosetta*), s'endinsen -en aquesta ocasió- en l'emotivitat conflictiva, les repressions i els esclats d'un nen que acaba de ser abandonat pel seu pare. L'obra podria haver estat un drama sense contemplacions ni contrapunts, però s'obre a àrees de lluminositat, barrejant la brutal indiferència d'alguns personatges amb figures positi-

ves que redueixen l'amargor del relat. Sigui com sigui, el visionat és incòmode, amb algunes escenes sostingudament angiosants, amb el lipsis que defugen les catarsis lacrimògenes. El resultat és una pel·lícula magníficament executada, sòbria, que vol allunyar-se de qualsevol sensacionalisme i inclou elements d'esperança... sense deixar d'acarar una realitat difícil, també en un final contingudament expressiu. IGNASI FRANCH

DVD

El abanico de Lady Windermere

(Versus Entertainment, 1925)

Director: Ernst Lubitsch
Guionistes: Julien Josephson, sobre l'obra d'Oscar Wilde
Durada: 86 minuts

Els darrers anys de domini del cinema mut, el prestigiós Ernst Lubitsch (*Ser o no ser*) va signar aquesta notable adaptació de l'obra d'Oscar Wilde. Editada amb una qualitat d'imatge remarcable, aquesta pel·lícula d'embolics sentimentals explica els maldecaps d'un matrimoni de l'alta societat que està a punt de trencar-se per infidelitats només aparents. L'enfocament és força amable i no projecta l'acidesa desfermada d'altres

comèdies del mateix director, que esdevindrien impossibles de filmar un cop Hollywood assumí el ferri *Codi Hays* d'autocensura. Però *El abanico de Lady Windermere* proporciona un entreteniment refinat amb el tarannà provocador del dramaturg britànic, ja que satiritza la hipocresia de moltes convencions socials i, sobretot, representa la mentida com a problema i alhora com a solució dels conflictes de relacions interpersonals. I. F.

agro-cultura
La revista de la producció ecològica i l'agroecologia

Amb informació tècnica i actual
Compromesa amb el nostre sector
Arrelada en el territori

La publicació que t'ajuda
en la teva pràctica
professional

subscriu-te a
l'agricultura
ecològica

L'Èra. Espai de Recursos Agroecològics · Tel. 93 878 70 35 · info@agro-cultura.org · www.agro-cultura.org

Té amargo

Les conseqüències
de l'ocupació marroquina
del Sàhara Occidental

www.pol-len.cat

TEATRE

Imaginació davant l'abisme

La cartellera barcelonina s'omple de propostes escèniques de tota mena en una temporada farcida de reptes i incerteses

LA SECA ESPAI BROSSA

Davant la necessitat de reinventar-se, és l'hora dels joves creadors com Marcel Borràs i Nao Albet

Marc Farràs
expressions@setmanaridirecta.info

Setembre. Sabates noves, banyador a l'armari i llibreta en blanc. Olor de mina de llapis i renou de motors. Primeres pluges. Hora de tornar a començar. La vida continua i l'espectacle també. Els teatres de la ciutat ho saben i s'enfronten a un any que es preveu exhaust amb la il·lusió perenne de l'infant clenxinat i amb l'entrepà sota el braç que torna a l'escola emocionat i amb la pell encara salada.

Tot i les estocades, el teatre barceloní resisteix ara i sempre l'invasor. Encerclat per legions desprietades i ben armades, manté la posició, disposat a plantar batalla i, si cal, a morir dalt de l'escenari. Que la fi ens agafi treballant, si us plau. Però no tot està perdut. Ni de bon tros. La poció màgica del talent, l'enginy i l'entusiasme han de resoldre l'equació de la supervivència de les arts escèniques a Catalunya.

Gràcies a una barreja de tossuderia i convicció, els teatres de la ciutat reprenen la seva activitat sense laments i assu-

mint la responsabilitat essencial de catalitzador d'emocions i fortalesa del contrapoder. Després d'un Grec irregular i globalment decebedor que ens va deixar un regust agre dolç i digerida per fi l'època de plats faraònics, ha arribat l'hora del retorn als orígens, del teatre senzill -que no simple-, cuinat a foc lent i aromatitzat amb tocs de genialitat. Un teatre que, des de l'imaginari local, esdevé universal.

Ha arribat l'hora del retorn als orígens, del teatre senzill -que no simple-, cuinat a foc lent i aromatitzat amb tocs de genialitat

És el cas de sales com la Beckett i La Seca Espai Brossa, dos espais magníficament dirigits, amb una forta personalitat i

un esperit aventurer entranyable. Dos baluards en plena tempestat. També el Círcol Maldà, des de la seva galàxia particular, lluitarà per mantenir la merescudíssima categoria de paradís de les petites joies. Els segueixen a bon ritme el Teatre del Raval, la Muntaner, el Versus i la sempre imprevisible Flyhard (i tot plegat sense oblidar la salut de ferro del teatre infantil).

La tardor teatral presenta una graella amb viandes per a tots els gustos i colors: una trilogia de teatre italià contemporani a la Beckett, un Sanchis Sinisterra (*Dos tristes tigres*) al Versus, l'últim Jordi Casanovas (*Les millors ocasions*) a la Flyhard, un homenatge a Barcelona a càrrec de Pep Tosar (*Un dia d'aquests*) i la 17a Mostra de Teatre de Barcelona.

En definitiva, propostes valentes, polifacètiques i controvertides, cohesionades a través de la voluntat insubornable de continuar explicant el món rere una cortina de vellut, com qui diu, amb quatre cadires i una taula. La màgia del teatre, senyors i senyores. La funció ha de continuar.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Misèries del colonialisme

Acte de l'All African People's Revolutionary Party d'enguany a Chicago

Roger Costa Puyal

Sovint, les misèries de les potències colonials europees s'han fet més patents que mai durant els processos d'independència. Va ser el cas de la Guinea francesa. L'any 1954, l'imperi francès d'ultramar havia rebut dos cops molt durs: la derrota a Dien Bien Phu davant el general Giap -que obria les portes a la independència d'Indoxina- i l'inici de la guerra a Algèria. L'any 1958, el general De Gaulle va tornar al poder i, davant d'aquest panorama, va decidir fer un "gest noble": un referèndum per a les colònies del Sàhara. Els va proposar escollir entre tres opcions: deixar les coses tal com estaven, convertir-se en territori francès a tots els efectes o independitzar-se, però renunciant a qualsevol ajut econòmic de la metròpoli. Aquesta darrera opció només es plantejava per quedar bé i ningú pensava que pogués tenir èxit. El referèndum es va fer el setembre de 1958. Onze dels dotze territoris consultats van triar la segona opció i es van integrar a la Unió Francesa. Només la petita Guinea va votar la independència, guiada pel dirigent de la colònia i referent del panafricanisme Sékou Touré. L'Estat francès va quedar sorprès per la tria i no va tenir més remei que concedir la independència, però, passada la sorpresa, va reaccionar amb fúria. I llavors van aflorar les misèries. El funcionari francès es va retirar de cop i va abandonar els seus llocs de treball sense esperar que es produís el relleu local, amb el subsegüent perjudici per al funciona-

ment de les institucions públiques. Durant la retirada, van boicotejar diverses infraestructures i s'ho van endur tot literalment: diners públics, reserves d'or, mobles, arxius de documents, els mapes de les xarxes elèctrica, telefònica i del clavegueram i, fins i tot, les bombetes i els telèfons. Guinea va haver de reconstruir-ho tot.

D'aquesta manera, però, Guinea va aconseguir la independència molt abans que la resta de l'Àfrica negra -que ho va començar a fer a partir de 1960- i es va convertir en la base operativa de guerrilles com les d'Angola, Moçambic, Guinea-Bissau, Cap Verd o Sud-àfrica. Tots els moviments d'alliberament nacional remuntaven el vol des de Conakry, la capital de Guinea. Només se li havia avançat, l'any 1957, la Ghana de Kwame Nkrumah, la primera colònia anglesa de l'Àfrica negra que es va independitzar. Anys després, Nkrumah es va exiliar a Guinea, on Touré el va nomenar vicepresident honorari. L'any 1968, allà Nkrumah va fundar l'All-African People's Revolutionary Party (AAPRP), un grup panafricanista de tendència socialista amb branques a molts països africans i als EUA. Un dels seus dirigents, als anys setanta, va ser Stokely Carmichael. Nascut a Trinitat i Tobago, Carmichael havia estat un dels dirigents del Black Power dels EUA que es van integrar a les Panteres Negres el 1967. El 1969, es va exiliar a Guinea, juntament amb la seva dona, la cantant i activista Miriam Makeba, on es va canviar el nom i va passar a dir-se Kwame Touré. L'AAPRP segueix funcionant.

agenda directa

BARCELONA

Dissabte 15 de setembre

Inici del nou curs 2012-2013 de Nova-Innovació Social + The Meal Barcelona
A partir de les 11h Nova-Innovació social Plaça Catalunya 9, 4rt 2a

Carregats de noves propostes Nova-Innovació Social convida a conèixer el programa d'activitats i cursos, els seus equips i les campanyes que estan desenvolupant. Es podrà assistir a qualsevol de les dues sessions que s'estan preparant durant el dia, de 11 a 14h o de 16 a 19h. A cada sessió es farà la presentació de Nova-Innovació Social: objectius, mitjans, prioritats, formes de participació, el programa d'activitats 2012-2013 i els equips i projectes on es pot participar. Després de l'exposició, cadascú podrà triar algun dels equips o projectes, per conèixer més a fons les possibilitats d'implicar-s'hi. La idea és conèixer-los millor i establir relacions, perquè els objectius de Nova-Innovació Social també siguin els teus objectius. Es volen compartir i conèixer les inquietuds de les persones interessades, la voluntat d'implicació i, en definitiva, totes les aportacions per fer possible un país i un món habitables per a tothom. Paral·lelament, se celebrarà The Meal Barcelona amb l'objectiu de compartir un menjar indi, vegà, orgànic i local per a un futur millor. La idea del menjar és reunir-se al voltant de la taula en diferents llocs del món i compartir un dinar. Tots els anys The Meal té una meta diferent, aquest any els objectius són: defensar la sobirania alimentària i el dret a l'accés de la població autòctona als recursos naturals (terres, aigua, boscos i llavors), donar suport al món rural i reconèixer la seva importància vital, recaptar fons per

Acte de suport als periodistes mexicans

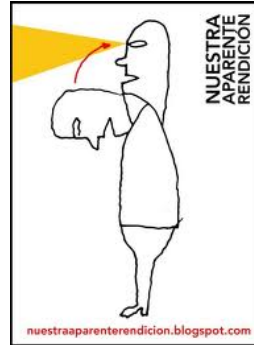
BARCELONA, dijous 13 de setembre

En un context gairebé bèl·lic, les informadores i periodistes mexicanes es veuen sotmeses a una pressió pròpia d'un país en guerra. Tot i això, les autoritats no volen parlar en aquests termes i... qui dies passa, anys empeny. La societat civil -sovint capdavantera en la lectura de la realitat i, sobretot, en l'organització d'accions resolutives- mexicana també compta amb el suport del poble català. Aquest acte s'emmarca en una lectura internacional, convocada per l'agrupació cultural Escritores por Juárez, que es va dur a terme el dia 1 de setembre a 130 poblacions de 24 països i quatre continents. A Catalunya, tindrà lloc el dijous 13 de setembre al CCCB sota la batuta de Nuestra Aparente Rendición, un col·lectiu per la pau fundat per l'escriptora Lolita Bosch. Els darrers anys, la violència, a Mèxic, ha arribat a nivells tan alts com els d'una guerra civil, tot i que els mitjans de comunicació i les institucions internacionals siguin reticents a parlar en aquests termes. Amb la idea de contribuir a explicar la situació real que es viu al país i mostrar el suport a les víctimes i a la població civil mexicana, el CCCB i Nuestra Aparente Rendición conviden a una lectura internacional per Ciudad Juárez. Durant la sessió, també es projectarà el documental *Silencio forzado*, del col·lectiu Article 19, que aborda el tema dels assassinats i la violència contra les persones periodistes a Mèxic. A més, es podrà veure una mostra de mocadors brodats a diferents llocs del món en solidaritat amb les víctimes de la guerra.

19h Projectió del documental *Silencio forzado*, d'Article 19 (Mèxic, 2012, 24' 47").
19:30h Debat, amb la participació d'Antoni Traveria (director de la Casa Amèrica Catalunya), Lolita Bosch (escriptora i membre de Nuestra Aparente Rendición), Alejandro Vélez (doctor en Humanitats i membre de Nuestra Aparente Rendición) i membres del col·lectiu Article 19.
20:15h Lectura en solidaritat amb Ciudad Juárez. Amb la participació de Rosa Novell (actriu i directora de teatre) i Aina Clotet (actriu). Acte presentat i moderat per Sílvia Heras (periodista de TV3). Organitza: CCCB.

donar suport a la Jan Satyagraha, la marxa no-violenta més gran del món. L'equip del projecte de Nova-Innovació Social, Barcelona Consensus, es va afegir

a aquesta proposta quan la va conèixer. Seguint la tradició del model de desobediència civil de Mahatma Gandhi, l'organització es manté i camina pels drets

dels membres més pobres de la societat índia: comunitats autòctones, grups nòmades, dones musulmanes, minories sexuals, dones solteres, pescadors, habitants dels slums, venedors ambulants, persones amb diversitat funcional, expatriats, mainada indigent, etc. Abans del menjar, es mostrarà el documental *Janadesh*, realitzat per la Fundació Quepo, que il·lustra la lluita de la gent que es troba sense terra a l'Índia. Per reservar plaça: info@barcelonaconsensus.org. Organitza: Nova-Innovació Social i Barcelona Consensus. Més informació i reserva: comunicacio@nova.cat

Xerrada 'El periodisme compromès en temps de crisi. El mestratge de Josep Maria Huertas i Claveria'

12h Fàbrica de Creació de la Fabra i Coats. C. del Segre, 20.
Acte d'homenatge al periodista Josep Maria Huertas i Claveria, amb la participació de periodistes joves com David Vidal, Cristina Garde, Carlos Baraibar, Ferran Casas, Meritxell Martínez i Irene González. L'acte serà moderat per l'exredactora en cap de *Sant Andreu de Cap a Peus*, Imma Santos. El debat serà amenitzat al voltant d'un vermut col·lectiu. Organitza: Associació de Veïns de Sant Andreu de Palomar i el Centre d'Estudis Ignasi Iglésias.

Diumenge 16 de setembre Itinerari històric per la Barcelona dels barris

11h Plaça d'Orfila
Fent esment al capítol dedicat a Sant Andreu de Palomar, Pau Vinyes i Roig, historiador, ens farà de guia tot llegint fragments del llibre esmentat.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de La Tele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniaratera@gmail.com

Projecte de joguines de fusta ecològiques busca compartir el projecte: www.ecofusteria.jimdo.com

> EL TEMPS

DIJOURS 13

Després de les pluges de dimecres es produirà una considerable baixada de les temperatures. Força fresqueta durant la nit.

DIVENDRES 14

Desapareixeran els pocs núvols de retenció a les comarques litorals. Tornarà l'anticicló i pujaran els termòmetres.

DISSABTE 15

Més sol i més calor. Tornarà l'ambient plenament estiuenç. Cal recordar que per calendari la tardor no entra fins el dia 23.

DIUMENGE 16

La falca de l'anticicló de les Açores sens llançarà al damunt i enviarà vents del sud i garbí a tot el litoral.

DILLUNS 17

No s'esperen canvis. Estabilitat, vents en calma, termòmetres de ple estiu i molt pocs núvols a la vista.

DIMARTS 18

Els mapes a mitjà termini mostren vents del nord i forta refrescada a partir del 22 de setembre, però caldrà confirmar-ho.

Organitza: Associació de Veïns de Sant Andreu de Palomar i Centre d'Estudis Ignasi Iglésias.

Dimarts 18 de setembre
Debat 'Els cultius transgènics de soja'
 19h Casal de Barri Pou de la Figuera C. Sant Pere Més Baix, 70.
 Xerrada i debat amb la militant argentina Sofia Gatica, del barri d'Ituzaingó Anexo de la ciutat de Córdoba (l'Argentina), víctima de les fumigacions.
 Organitza: Àrea d'Agroecologia i Sobirania Alimentària d'Ecologistes en Acció, Aliança per la Sobirania Alimentària dels Pobles-Catalunya (ASAC), Som Lo Que Sembrem i L'Era Espai de Recursos Agroecològics
 Més informació: info@menjatlatterra.cat

SALT

Divendres 14 de setembre
Festa d'Inauguració de la Temporada 2012/2013 de la Casa de la Música
 22.30h La Mirona · Sala 1
 C. Amnistia Internacional s/n
 Concert de rock, surf i versions amb els grups Los Tiki Phantoms + La Jet Set + Sputnik Dj's...
 Organitza: Casa de la música | Salt · Girona
 Més informació: www.lamirona.cat i www.casadelamusica.cat

TORNABOUS

Dissabte 15 de setembre
Les oblidades dels oblidats
 18h Sala Salvador Seguí
 El paper de les dones en la lluita contra el feixisme. Exili, resistència i deportació. Xerrada amb el testimoni de Neus Català, supervivent dels camps d'exter-

Les oblidades dels oblidats

TORNABOUS, dissabte 15 de setembre

“El que jo vaig fer no és res, només és una part del que van fer milers de dones de tot Espanya”. Aquest és el testimoni de la Neus Català quan ens parla de les oblidades dels oblidats, és a dir, del paper de moltíssimes dones catalanes i espanyoles que, com ella i molts homes, antifeixistes, es van jugar la vida per defensar la llibertat davant el cop d'Estat del juliol de 1936 contra la República Espanyola i per combatre el feixisme que va imperar a l'Europa durant bona part del segle xx. Una lluita que les conduiria -com als seus companys homes- a viure la duresa de la guerra, la clandestinitat i la repressió dins les presons franquistes i, també, a continuar la resistència antifeixista a França i a d'altres països després d'un exili forçós. Moltes d'elles fins i tot van haver de passar per l'horror de la deportació als camps d'extermini nazis i van sofrir innumerables vexacions que, en molts casos, els van causar la mort. Hora i lloc: 18h sala Salvador Seguí.

mini nazis, acompanyada per la historiadora Elisneda Belenguer. Neus Català parlarà de les oblidades dels oblidats, és a dir, del paper de moltíssimes dones catalanes i espanyoles que, com ella i molts homes antifeixistes, es va jugar la vida per defensar la llibertat davant el cop d'estat del juliol de 1936 contra la República Espanyola i per combatre el feixisme imperant a Europa durant bona part del segle xx. Una lluita que les conduiria -com als seus

companys homes- a viure la duresa de la guerra, la clandestinitat i la repressió dins les presons franquistes i, també, a continuar la resistència antifeixista a França i a d'altres països després d'un exili forçós. Moltes d'elles fins i tot van haver de passar per l'horror de la deportació als camps d'extermini nazis i van sofrir innumerables vexacions que, en molts casos, els van causar la mort.
 Organitza: Col·lectiu a les Trinxeres

VILANOVA I LA GELTRÚ

Dissabte 15 de setembre
Xerrada: 'Explotació infantil i mobbing a Zara (grup Inditex)'
 18:30h Local CNT Vilanova i la Geltrú C. Teatre, 21. Xerrada i debat sobre la cara menys moderna d'Inditex, el grup fundat i presidit per Amancio Ortega, un dels principals distribuïdors de moda del món, amb una explotació total de 92.000 treballadores i un lucre de 38.000 milions d'euros anuals en plena crisi gràcies a les pràctiques neoliberals d'explotació. Organitza: CNT Vilanova i la Geltrú. Més informació: www.cnt.cat

VILASSAR DE DALT

Diumenge 16 de setembre
Primer aniversari de l'aturada del projecte dels laterals!
 A partir de les 12h al Parc de Can Rafart. Tot el matí, hi haurà paradors d'entitats repartides pel parc. 12h Preservem el Maresme us convidem a escoltar les entitats següents: Agàpit Borràs i Pep Riera (Aturem Eurovegas), Jesús Nieto (Coordinadora en Defensa de la Sanitat Pública del Maresme), Juan Sancho (Plataforma d'afectats per la hipoteca) i Antonio López (Coordinadora d'afectats per les Preferents). 14h Dinar: gran paella popular. Amb un menú complet de primer i segon plat, beguda i postres del mestre cuiner Genís Viada i amenitzat amb música en viu durant la sobretaula. Concert amb el trio Domingo y los festivos (funky rock) i música tradicional. Cal fer una reserva prèvia a l'adreça de correu bustia@coordinadoramaresme.cat. Organitza: Coordinadora del Maresme
 Més informació: http://www.coordinadoramaresme.cat/

Festa Solidària amb les lluites de la CNT-AIT Barcelona

BARCELONA, 14 de setembre

Amb l'objectiu de continuar recaptant fons per fer front a les despeses generades per la lluita contra els abusos empresarials, els sindicats autogestionaris se les han d'empescar totes. La CNT ha organitzat aquesta sessió a càrrec del PD Rude Lerdo. L'entrada es destinarà a aquest fi. La festa es farà al local Underground (la Granada del Penedès, 19) a les 23:59h

Més informació:
<http://barcelona.cnt.es>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dimecres 12 de setembre

Vaga a Ensenyament: Primària

9-11h Grups d'informació als centres o els punts neuràlgics dels barris o les poblacions, accions decidides a les assemblees de zona.
 12h Concentració a la plaça de Sant Jaume
 21 a 23h Sopar de grup amb carmanyola i torxes a la plaça de Sant Jaume de Barcelona

Dijous 13 de setembre

Vaga a Ensenyament: Secundària

Matí: grups d'informació als centres o els punts neuràlgics dels barris o les poblacions, accions decidides a les assemblees de zona.
 18h: Concentració davant la seu del Departament d'Ensenyament, Via Augusta 202.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Gabriela Cauduro EXPERTA EN CULTURA PER A LA PAU

“El moviment pels drets humans s’ha quedat sense consignes”

La darrera sentència contra el dictador Jorge Videla ens apropa de nou al moviment pels drets humans a l'Argentina. D'aquesta lluita, se'n va parlar al curs 'Amèrica Llatina: Vells conflictes, noves sortides', organitzat per la Universitat Internacional de la Pau aquest estiu, que va comptar amb Gabriela Cauduro, membre de la Càtedra de Cultura per a la Pau i els Drets Humans de la Universitat de Buenos Aires, dirigida per Adolfo Pérez Esquivel. Paraules clau: memòria, Madres de Plaza de Mayo, kirchnerisme.

Jordi de Miguel Capell
indirecta@setmanaridirecta.info

Per què va iniciar els estudis a Colòmbia?

A la dècada dels 90, no hi havia possibilitat de formar-se sobre drets humans a l'Argentina i els joves estàvem desorientats; així doncs, optàvem per sortir a estudiar fora. Colòmbia em va donar una visió molt directa dels actors en conflicte, ja que, de jove, tenia una visió massa romàntica dels moviments revolucionaris. Allà, em vaig adonar que la realitat és més complexa, tant que un no s'atreveix a dir segons quines coses.

“L'alineació d'algunes organitzacions socials amb el govern desactiva el seu poder”

Quines són les mancances en les explicacions sobre el cas argentí?

A l'Argentina, no s'entén el present si no has llegit, abans, com va canviar el patró del model d'acumulació als anys 70 amb els militars. Aquest canvi és el que dona lloc al neoliberalisme a l'Ar-

LUÍS TATO

gentina i a d'altres països del continent. A vegades, això queda silenciats: parlem de dictadura i dels desapareguts, però, si no fem una anàlisi de l'economia, és com si ens expliquessin una altra història.

On era vostè durant la dictadura?
Tot just era una adolescent a l'Argentina. Començava l'institut i la meua participació política era nul·la. Quan l'estava acabant, vaig saber que dues companyes havien desaparegut. Per tant, sóc testimoni de la dictadura, però no des d'un espai polític, sinó des del record. La meua subjectivitat és present des del 24 de març de 1976 (dia del cop d'estat civil-militar).

Ens explicava que li va costar localitzar les Madres a la darrera marxa del 24 de març. Per què?

Aquell dia, hi ha dues o tres marxes a Buenos Aires; els argentins no ens posem d'acord ni en el rebuig al terrorisme d'Estat. Jo vaig anar a la primera, on hi havia les organitzacions més llunyanes del govern, encara que també em vaig quedar una estona a l'altra. A la segona, hora i mitja després, hi havia les organitzacions de drets humans més properes al govern i

la presència contundent dels moviments juvenils polítics que en són partidaris. Pel meu gust, tapaven els actors històrics del moviment, les seves consignes i les fotos de desapareguts gairebé no es veien. Tampoc les Madres.

Com ho interpretes?

Aquesta data possiblement és apropiada pel poder polític actual i pel moviment juvenil, mentre que el moviment pels drets humans s'ha quedat sense les seves consignes històriques: “Aparició amb vida”, “Memòria, Veritat i Justícia” i “Judici i càstig”. Quines altres consignes tindrà si, tot i ser insuficient, algunes ja s'estan complint?

Com afecta aquestes organitzacions la seva alineació amb el kirchnerisme?

Les afecta negativament perquè, si no prens distància de la política oficial, acabes per no incorporar demandes noves. Amb la sanció jurídica als responsables de la dictadura, hi estem molt conformes, si bé hi ha actors del moviment que no hi estan d'acord i critiquen el govern per no aprofundir en altres drets humans com els econòmics, els socials, els

culturals o els ambientals. Crec que es van fent més coses, però hem de continuar reivindicant-ne d'altres.

Per exemple?

A la fi de 2011, per exigències internacionals, l'Argentina va tirar endavant una llei antiterrorista, tal com havien fet diversos països llatinoamericans. I això té a veure directament amb el passat. Si hi va haver una construcció del subversiu, ara hi ha la del terrorista. La llei modifica alguns articles del Codi Penal i penalitza la protesta social i algunes accions de la societat civil. A més, ara per ara, no hi ha terrorisme d'Estat, però les forces de seguretat mantenen pràctiques del passat.

N'ha tingut coneixement?

El dia abans de la meua xerrada a la Universitat Internacional de la Pau, cinc policies van ser detinguts a Salta per aplicar el *submarí sec* a persones privades de llibertat, una pràctica molt recurrent durant la dictadura. Això demostra que, si bé estem en una etapa d'ampliació dels drets socials, econòmics i culturals, els passos fets fins avui són insuficients.

. LA COLUMNA

El retorn

Tere Mollà
opinio@setmanaridirecta.info

Ja som aquí de nou. De nou en les rutines que, sovint, ens arreceren dels nostres fantasmes personals.

El govern ens està posant les pedres necessàries per a marcar-nos el camí de la lluita per la defensa d'allò ja conquerit: els serveis públics, els drets socials, la lluita antipatriarcal (que ja s'inclou en els dos anteriors). Aquests són alguns dels fronts per a aquesta temporada. Amb l'excusa de la crisi i amb allò del preu que la societat haurà de pagar pel rescat, s'estan carregant les bases de l'estat del benestar i no, precisament, les que generen desigualtats socials o d'altre tipus.

Es carreguen l'estat de dret donant ales als sectors judicials que els són favorables i que fan augmentar la desconfiança ciutadana en aquest poder.

La lluita és desigual i sabem que, sobre les nostres espatlles, descansa la responsabilitat d'aturar la desraó on ens volen conduir

Es carreguen la pluralitat informativa i, per tant, estan augmentant la manipulació al conjunt de la població en modificar la legislació que afavoreix la transparència informativa a la televisió pública, pagada amb els impostos de tothom.

I, per si no en tinguéssim prou, pretenen tancar-nos la boca modificant la legislació sobre llibertats d'expressió i manifestació, inclús en els espais virtuals, a més de fer sortir al carrer la policia antiavalots amb qualsevol excusa.

La lluita és desigual i sabem que, sobre les nostres espatlles, descansa la responsabilitat d'aturar la desraó on ens volen conduir. I, per això, hem d'aprofitar i ocupar tots els espais que estiguin al nostre abast.